

CSONTTEMLŐM

írta:

Branyiczky Rita

06-20-425-6651

brarit@brarit.hu

Szereplők:

Vámpír (Várdok) – elegáns, fekete öltözékben, köpenye belseje vérvörös, hajában ezüst csíkok
Hős (Ajnács) – vászoning, szegecsekkel kivert bőrvért, bőr váll- és csuklóvédő, hozzáillő lábszárvédő, kard
Törpe – pocakos, hosszú szakállú, övén balta lóg, lyukas cipőjéből kikandikál lábujja, hátán zsák
Kovács – nagydarab, bajuszos, bőrkötényes, kezében kalapács
Kovácsinas – vékony, magas, fiatal kölyök, maszatos arcú, lóg rajta az ing
Gróf – úri öltözékben, középkorú, gögös, szigorú, ideges
Hajtó – kocsisi uniformisban, rezzenetlen arcú, alázatos a Gróffal, lekezelő másokkal
Javasasszony – karcsú, ruhája egyszerű, övén szárított füvek és kis tasak lóg, hosszú hajában virág
Őr – egyenruhában, övén kulcsok, oldalán kard függ
Szabó – Jóképű, nőcsábász, nyakában centi, kezében olló
Szabóné – szép ruhában, elegáns, kényeskedő, beképzelt
özv. Szatócsné – nagymellű, érzéki
Kisfiú – tíz év körüli, csibészes képű, a nadrágja térdben foltozott, inge félig begyűrve, félig kilóg
Suszter – zsebes bőrkötényben, szemüveges alak, sunyi, kapzsi
Jós – kámzsás fekete köpenyben, rajta ezüst csillagok, szeme feketével kiemelve, ijesztő tekintetű
Parasztasszony – egyszerű ruhában, kezében gyümölcsessel megrakott kosár, barna hajú, fején kendő
Zsivány – sunyi képű, kezében jókora husáng, öltözéke egyszerű, homlokán bőrszík
Király – élvhajhász, mulatozós, prêmes szegélyű bordó palástban, fején aranykorona
Tanácsadó – becsületes, erkölcsös, hűséges urához, elegáns ruhában, kezében nyeles monokli
Testőr – marcona, rezzenetlen arcú, egyenruhában, lándzsával a kezében, oldalán kard
Kalmár – idősebb, őszes hajú, bajuszos úr, selyem hálósipka a fején, látszik hogy vagyonos, jómódú
Kalmárné – fiatal, elegáns ruhában, csupa ékszer rajta: gyűrűk, nyaklánc, fülbevaló, díszes hajtű
Földesúr – gazdag, dolyfős, lenéző, vadásruhában, tollas vadászkalappal a fején, övében vadászkés
Barát 1, Barát 2, Barát 3 – A Földesúr cimborái, szintén előkelő uraságok, vadásruhában
Dalnok – jó hangú, művészlélek, büszke és dacos, egyszerű ruhában, kezében gitárral
Suránka – csinos, fiatal, hosszú fekete hajú, egyszerű zöld ruhában
Kanász – fekete hajú, magas, izmos, fehér ingben, térdig érő nadrágban, kalapján lúdtoll
Vérbulcsú – öltözéke olyan, mint a Vámpíré, hajában fénylő vörös csíkok

ELŐHANG

Engedd képzeleted szabadon ma Néző,
figyeld nyitott szívvel e történetet;
fantázia földjén, egy képzelt világban,
ismerd meg önmagad s világgépedet.

Számos istent hisznek e helyen a népek –
óriások, törpék, szörnyek, emberek.
De egy közös bennük: a gyarlóság magva
ott csírázik mindben, míg létük pereg.

Bármily istent szolgál, bármelyiknek áldoz
a reszkető lélek, most megláthatod,
gondolatuk milyen hasonlóan uralja
az anyagot, melyből testük gyúratott.

Egykorvult emberek s állatok csontjai
alkotják a helyszínt, fájdalmuk fehér –
belőlük épült fel ez a furcsa szentély,
melynek minden zugán ott szárad a vér.

Lakója nem ember, léte hosszúra nyúlt.
semmi nem gyúri le, míg szíve dobog –
számoszor próbálták megölni már eddig.
A sok kóbor lovag mind belebukott.

I. FELVONÁS

1. színdobbanás

A színpad két harmada teljes sötétségben, a maradék bal szélén félhomályos terembelső, koponyák és csontok a falban, durva, szögletes kőasztal közepén. A Vámpír a kőasztal mellett áll, rajta könyököl – egyelőre mozdulatlan.

- Vámpír (*unottan*) - Ugyanaz a nóta, évszázadok óta: jön a deli vitéz, fűti hős heve.
Templomon küszöbén elköszön a Naptól – az örök fény ide nem lép be vele.
Azért törnek rám mind, hogy tűzzel és vassal elmulasszák hosszúra nyúlt holtomat;
fáj emberi tudatuknak szörnyen létem, nem bírják el síron túli voltomat.
Ennek is észlelni mérföldekről jöttét, nem settenkedik, nem rejti szándékát.
E korban kajtatna inkább lányok után, s használná a kardja helyett ágyékát...
Na de ő tudja. Ha vonzóbb vagyok neki, mint lebbenő szoknya egy formás faron,
hát térjen csak be hús lakomba bátran, és nyakára én a halál csókját adom!
(*kis szünet*) Megérkezett, lám, már ajtómat szemléli csendben – ó, de sokszor látott pillanatot!
(*kiegyenesedik*) Elborzad arca a számtalan csont láttán, és erőt vesz rajta a vad indulat.
(*a belépőhöz*) Lássuk, okosabb-e, mint az elődei, vagy a koponyáját töklé tölti ki?
Üdv néked, halandó! Minő meglepetés! Hajlékomat vendég ritkán keresi.
- Hős (*hidegen*) - Üdv néked, nem élő! Ne csodálkozz rajta, ha vendég lakodba ritkán látogat.
Emberek s állatok csontjai kiáltják messzire a tájon, milyen gazda vagy.
- Vámpír - Nem élő? S magadat minek nevezheted? Élni nem tudhat az, kinek kő szíve.
Egyetlen cél hajt, üz téged előre, napjaid mind szürkék, egynek sincs színe.
- Hős (*szenvtelenül*) - Hívj csak egyszerűen végzetednek, ha kell. Mai naptól kezdve nem gyilkolsz tovább.
- Vámpír - Te persze nem állsz meg, keresel mást, igaz? Vak dicsvágyad hajszol, felemészt a láng.
(*Hős előhúzza kardját*) Nicsak, bűvös penge. Régen láttam ilyen... (*hátrébb perdül*) Remek míves fegyver, tetszik e vörös!
- Hős - Jól mondtad, míg élek, pusztítom fajtádat. Az okom személyes, viszont nem önös.
- Vámpír (*nevetve*) - Kacagnom kell rajtad! Füllenteni jól tudsz. Vigyázz, mert a tető végül ránk szakad!
Hazug vagy, akár én, és még el is hiszed. A népek hőséneke képzeled magad?
- Hős (*felé szúr*) - Szívességet teszek nekik, gonosz lélek! Jobb lesz a világ, ha téged föld takar!
(*nem talál*) Megannyi ártatlan áldozat szelleme bolyg a túlvilágon, mert bosszút akar!
- Vámpír - Miért vagyok gonosz? Mert ölök, hogy éljek? Tán a sasmadár is gonosz, ha lecsap?
(*hátrál az asztal körül*) Vagy korom irigyled, mert hosszabb sorsláncom, mint amekkorát az ég számodra szab?
- Hős (*követi*) - Dehogyan irigyellek! Mondd, miféle lét az, ami semmit nem ad, csak vesz, elragad?!
- Vámpír - Épp olyan, barátom, milyent választottál. Ne gondold nálamnál különbnek magad!
- Hős (*dühösen*) - Más életre vágytam, de egy társad miatt valamennyi tervem a semmibe hullt!
(*keserűen*) Számomra nem maradt semmi, csak tompa kín. Poros emlékképpé fakult már a múlt.
(*újra döf, nem talál*) De mástól nem veszi el a boldogságát, gondoskodtam róla! Te jössz, rongy alak!
- Vámpír (*nyugodtan*) - Megölte kedvesed, s engem büntetsz érte? Olyan ez, akár e hideg csontfalak.
Nézd és lásd! Megannyi élőlény volt egykor, mostanra belőlük ez maradt csupán;
megkövült díszítő anyagok a falban, nem porladtak el a századok során.

Hurcolod lelkedben a bosszú vad tüzét, közben szíved kemény kővé hidegül; megöregszel, elfogy az életed lassan. Magányosan halsz meg végül, egyedül. Sokan veszítik el a szeretteiket. Betegség, baleset, bármi más az ok, ám szívük fájdalmát van merszük túlélni, és egy nap lehetnek újra boldogok.

- Hős
(szúr, nem talál) - Ne papolj! Érzelmet nem ismersz te semmit, épp ezt bizonyítják eme rút falak! Áldozataidnak halálát gúnyolod minden egyes csonttal, mit helyére raksz! De már nem sokáig. Fekete szívedbe rögvest jó fegyverem edzett féme tép!
- Vámpír (elperdült) - Rút vagy épp gyönyörű? Ugyan, ki dönti el? Számodra tán csúnya, mi számomra szép. Halálukért pedig hálával tartozom, bár te gúnynak véled emlékművüket – én hogyha ránézek, létem látom benne. Ők tápláltak, nekem adták vérüket.
- Hős (vádlón) - Nem adták, elvetted! Egy sem önként múlt ki, ha tehette volna, hát elmenekül!
- Vámpír (higgadtan) - Így igaz, ám mondd meg: mennyiben vagy más te? Gyilkolsz, hogyha egy vad utadba kerül. Mert nem eszel embert, azt képzeled, jó vagy. De az állatnak is egy az élete; vajon, mikor egy őzt veszel célba nyilvánvesszöd, hozzájárulását tőle kéred-e? Azt vallod, az ember intelligens, beszél, s az állat ostoba, hát leölheted. Azt mondom, álszent vagy! Szükséged van húsrá, és e gyáva indok pont jól jön neked. Fát vágsz ki házadhoz, nádat tépsz tetődhöz, megannyi növény vész, hol kezded matat. Mind-mind élőlények, habár nincsen hangjuk, s nem néznek rád haláltusájuk alatt.
- Hős - Hogy mersz hivatkozni mások életére te, kinek lénye is maga a halál?! Aki éléd téved balsorsától üzve, irgalom helyett csak pusztulást talál!
- Vámpír (karba font kézzel) - Épp annyi jogom van hivatkozni rájuk, mint neked a hősi tettekre, komám! Rosszabb vagy nálam is, hisz jóságot hazudsz, közben véreskezű gyilkos vagy csupán! Büszke vagy magadra, büszke vagy fajodra. Jössz, hogy jóságodban a sírba vigyél... Tudod mit? Mutatok neked néhány embert, lásd a tetteiket, utána ítélj!
- Hős (nevetgélve) - Csak nem képzeled azt, hogy leteszem kardom és veled sétálok, amerre vezetsz?
- Vámpír (gúnyolódva) (a gyűrűt eléje csúsztatja az asztalon) - Csak nem képzeled azt, hogy hátat fordítok és szívem átszűrni hagyom majd neked? Nem megyünk ki innen. Nemcsak kardod bűvös, hanem jómagam is bírok mágiát. Válassz ki a falon, s érints meg gyűrűmmel egy számodra tetsző emberkoponyát. Fogadok, hogy tőzről egyet sem találsz majd, ki ne őrzött volna sötét titkokat – a Jó nem létezhet pusztán önmagában, Rosszat is kell hordjon az élő anyag!
- Hős (a karddal visszatolja) - Hiába hajítod nekem sötét gyűrűd, alattomos fajzat, én nem veszem fel! Gyanítom, hogy amint a kezembe fognám, máris enyém lenne a falban a hely! Más trükköt találj ki, nem nyúlok holmidhoz! Nem vagyok ily bolond, átlátszó cseled.
- Vámpír (elveszi, feltartja) - Jól van, legyen hát így gyanakvó barátom, majd én megérintem, bajod nem lehet. Vagy félsz igazamtól? Tán megingott hited, s attól tartasz, engem igazol a Lét?
- Hős - Na, attól nem tartok egyetlen percig se. Fogadok hát veled. Mi legyen a tét?
- Vámpír - Életemet teszem fel e fogadásra. Ugyanezt várom el részedről, lovag. Ha te nyersz, megölhetsz, ám hogyha veszítesz, véredből veszem el jogos jussomat.
- Hős - Legyen, áll az alku. De tőled csalárdság százféle kitalál, nem bízom szavad. Bármi lesz, úgy vigyázz; éberem figyellek, fegyverem mindvégig kezemben marad!
- Vámpír (fejcsóválva) - Magából indul ki mindenki, barátom. Örökös hibája ez a világnak. Na de válassz inkább egy helyes kobakot. Múltja titkolt mélye vajon mit látat?

A Hős rámutat az egyik koponyára, a Vámpír megérinti azt a gyűrűvel. Hatalmas csattanás hallatszik, totális sötétség borul a színpadra, sejtelmes, idegborzoló zene szól, túlvilági hangeffektek: kiáltások, sikolyok, nevetés... A színpad eddig sötétben lévő jobb két harmada kivilágosodik. Láthatóvá válik egy kovácsműhely, csengés-bongás-kalapálás hangzik belőle, majd abbamarad és a Kovács kijön a homlokát törölgetve. A házfalnál lóca, pár lépéssel arrébb kerekés kút. A Vámpír és a Hős a sötétben állnak, nézői a jelenetnek.

Kovács - Hej, ez ám a munka, nem a földet túrni! Mit se tudja ezt a sok buta paraszt.
(kezeit dörzsölve) Ám ha lovuk lábán meglazul a patkó, orvoslom én a bajt, nem lesz rá panasz!
(leül a lócára) S nekem sincs panaszom, míg fizetnek szépen – ki pénzt, ki egy tyúkot, ki mást ad nekem...
No, de megszomjaztam izzó vas hevétől. (bekiált) Fiú, hozz egy pohár vizet íziben!

Kovácsinas (kijön ő is) - Igen, mester, hozom! (félre)Kitörne a lábad, ha te mennél érte, szinte bizonyos...
(megtölti a poharat)

Kovács (mérgelődve) - Hogyan? Nem hallottam, hangosabban beszélj! Mondtam neked fiú: dühít, ha motyogsz!

Kovácsinas (ártatlanul) - Csak megemlítettem, milyen szép idő van, tóparti sétára épp ilyen való...

Kovács (elmélázva) - Ja, vagy úgy. Valóban... El is hívnék egy lányt, ha nem várna rám az a lesántult ló.
(átveszi a poharat)

Kovácsinas - Ej, hát menjen csak kend, az a jószág várhat, de a szép leányok nem várnak sokat...

Kovács (ivott) - Igazat szólsz, egy kis szünet kijár nekem! Maradj itt, ha bárki jön, baját fogadd!

(visszaadja, elmegy)

Kovácsinas - Ez igen könnyen ment: az ostoba mamlaszt gatyája vezeti az esze helyett.
Nem lesz itt gond szál se, kellemes nap vár rám. Vígán henyélhetek, amíg enyeleg!

A poharat leteszi a földre a lóca lábához, leheveredik, nagyot ásít, aludni készül. Rövid csend, majd robaj, nyerítés, kiáltás hallatszik a közelből.

Kovácsinas (könyököl) - Mi ez a nagy lárma? Tán az ég szakadt le, és véletlenül épp fejükre esett?
(csend, visszafekszik) No, majdcsak megoldják szépen maguktól is, nem zavar szunyámban több zajos eset.

Újra az iméntiek, ezúttal érthető mondatok hallatszanak. A színpadra behátrál a Hajtó, fejét fogja, majd állát, szörnyülködik a kocsit ért kárt látva.

Gróf (kintről kiabálva) - Mi a csudát művelsz hintómmal, eszement?! Fogam majd kiverem, még most is sajog!

Hajtó (alázattal) - Eltörött a tengely, méltóságos uram! Kovács kell ide, vagy mehetünk gyalog.

Gróf (mérgesen) - A ménkű csapja meg! Éppen most, amikor roppantul sietnék eme ügyben én!

Hajtó (örömmel mutatja) - Szerencse a bajban, hogy itt történt velünk: az a kovács háza uram, van remény!

Gróf - Akkor meg mire vársz? Szólj neki, hogy jöjjön és kocsimat tüstént reperálja meg!

Kovácsinas (sóhajtva) - Na, úgy hallom, vége van a pihenésnek. Csak nem hagynak engem aludni ezek.

Hajtó (jön, lekezelően) - Hé, te fiú! Mondd meg, merre lelem gazdád? Beszédem van vele, nyomban szólj neki!

Kovácsinas (felnéz) - Üdv néked, jó uram... Gazdámnak dolga van, s gyanítom: e dolgot sokáig teszi.
(felkönyököl) De talán magam is tudok segíteni tört tengely ügyében – jó pénzért – ha kell...

Hajtó - Micsoda pimaszság! Van fogalmad róla, mit jelent mentémen ez a sárga jel?
(mutatja) Azt jelenti, taknyos, hogy a környező táj és falud urának vagyok embere!

Kovácsinas (flegmán) - Épp azért, a törött tengelyt kicserélni egy töretlen újra, hamar kellene...
(megvonja a vállát) De ha nem, nem. Nekem aztán mindegy. (visszafekszik) Visszajön majd gazdám, pár óra csupán.

- Hajtó
(*csípőre tett kézzel*) - Pár óra?! Még mit nem! Sietős az utunk, nem érkezhünk meg alkonyat után! Hanem mit értesz te a hintőtengelyhez? Vézna karjaiddal nem sokra megyek...
- Kovácsinas (*feláll*) - Láttam már jónéhány hasonló esetet, és izmaim helyett majd ésszel teszek! Van a műhelyünkben új tengely többféle, jöjj uram, válaszd ki a megfelelőt. Én meg addig hozom a kellő szerszámot, kerítek a hintó alá emelőt.
- Hajtó (*fejét vakarva*)
(*fenyegetően*) - Jól van, talán mégis hasznosnak bizonyulsz. Hanem ügyes légy; ha kárt csinál kezed, megnézheted, mit kapsz fizetségül érte! Annyit ígérhetek, zsebre nem teszed!
- Kovácsinas (*félre*)
(*félre*) - Ennél nagyobb kárt, mint amit te csináltál... (*hangosan*) Ne aggódj, jó uram, nem lesz itt hiba! És ha mégis, nem az én fejem fő érte, hanem a mesteré. Ez az ügy sima!

Mindketten bemennek, közben a Gróf elunja a várakozást, ő is odasétál a műhely elé.

- Gróf (*magában*)
(*zsebkendőjét vesz elő,*
leporolja a lócát, leül) - Hová lett emberem? Remélem, megoldja gyorsan e problémát. Mily hatalmas pech! Vagy talán intő jel, mit az ég adott ma? Ez a lánykérésre baljós árnyat vet... Hiába, nincs más út. Elveszem a hölgyet, bármilyen ronda és túlkoros szegény – vagyona tetszetős. Kővér hozománya kihúzza a csávából, ez minden remény! Ráadásul apja a végsőket rúgja, nemsoká örökség is üti kezét, így aztán duplán is bájjos a kacsója. Nagy kár, hogy egyéb báj került kecsét.
- Hajtó (*kijön*)
(*mutatja a tengelyt*) - A kovács nincsen itt méltóságos uram, inasa új tengelyt javasolt nekem. Gyorsabb lesz cserélni, mintsem azt kivárni, hogy az eltörött vas újra ép legyen!
- Gróf (*legyint*) - Legyen.

A Hajtó elindul a hintóhoz, kezében a tengelyt nézegetve. Utána nem sokkal kijön a Kovácsinas is, kezében az emelő és szerszámok.

- Kovácsinas - Üdv néked, jó uram. Fertályóra sem kell és hintód az útján tovább is mehet.
- A Gróf ránéz a fiúra, felugrik, zsebkendőjét szája elé kapja, majd sietve elfordul, torkot köszörül és úgy válaszol.*
- Gróf - Üdv néked is, fiú, ez igazán remek! (*félre*) Jaj nekem, ez az arc! Jaj, eme szemek!
- Kovácsinas (*félre*) - Ez itt úgy felugrott, akárha seregnyi bolha csípte volna nemes ülepét.
- Gróf (*visszafogottan*) - Derék ifjúnak tűnsz, anyád büszke lehet. Megmondanád neved és az ő nevét?
- Kovácsinas - Tardos vagyok, anyám Máriának hívták. Jó asszony volt, nem szólt rosszat senkire.
- Gróf (*lerogy*) - Megboldogult tehát? Igazán sajnálom. De az édesapád él most is, ugye?
- Kovácsinas (*dühvel*) - Él a nyomorult, él, ám csupán csak addig, míg elém nem kerül a hitvány alakja! Visszaélt rangjával és a hatalmával, meggyalázta anyám és szégyenben hagyta!
- Gróf (*legyezi magát*) - Hát ki a te apád, hogy nagy hatalma van? Talán egy gróf, márk, vagy valami herceg?
- Kovácsinas (*megy*) - Egy gróf az, de nevét én meg nem mondhatom. Megyek most inkább, a szű a fában perceg.
- Gróf
(*félre*)
(*ujjain számolgat*) - Tessék, miféle szű?! Ja, vagy úgy, már értem. Igen, igen, menj csak, mert az idő halad. Még az a szerencse, hogy nem tudja nevem. Ez tényleg megölne, dül benne a harag. Jaj, ha kiderülne az én apró titkom, megghiúsul menten tervezett frigyem! Bár ahogy elnéztem, nem is olyan apró. Tizenöt-tizenhat évesnek hiszem.

A Hajtó és a Kovácsinas megállnak a szélen, a Hajtó mutogat, a Kovácsinas bólogat, lepakol, leguggol, megszemléli a helyzetet. A Gróf arrafelé néz, homlokát törölgeti, inge nyakát lazítgatja. A sötétből közeledik a Törpe, a műhely előtt elhaladva köszön, megáll.

Törpe - Üdv néked, jó uram! A hegyekből jövök és egy susztert keresnék a közelben...

Gróf (*gőgösen*) - Akkor keresd tovább, mert én nem az vagyok. (*rámutat*) A fiú segíthet neked tán ebben.

Törpe (*továbbmegy*) - Köszönöm, akkor hát megkérdezem majd őt. További szép napot neked, kovácsmester!

Gróf (*dühösen habogva*) - Hogy én, kovácsmester?! Tökkelütött törpe! Hogyha ember lennél, megbánnád ezerszer!

Törpe (*megáll a szélen*) - Üdv néktek, szép napot! A hegyekből jövök és susztert keresnék, már ha akad erre...

Kovácsinas - Üdv néked, jó uram. A szomszéd faluban találhatsz egy susztert, azon túl semerre.

Törpe (*felderül*) - Hálásan köszönöm, ég legyen veletek, én már indulok is akkor tovább gyorsan!

Hajtó (*lekezelően*) - Jó utat kívánunk, mi nem marasztalunk. Amint láthatod, még rengeteg dolgunk van.

Törpe meghökken, majd fejcsóválva továbbmegy, eltűnik a képből.

Kovácsinas - A lovakat elébb fogjuk ki a hámból és kössük a fához, jobb lesz a menet...

Hajtó (*fennhéjázva*) - Éppen azt akartam! Azon töprengj inkább, emelni a hintón mi módon lehet!

A Kovácsinas kimegy a képből, onnan válaszol.

Kovácsinas - Hogyha minden holmit kirakunk belőle, ketten elbírjuk az emelővel tán, azután amíg kell, megtartja a súlyát helyettünk e kidölt fatörzs majd magán.

Hajtó - Én sem találhattam volna ki ezt másként. Meg kell hagyni, tényleg jól vág az eszed.

Gróf (*fülel, büszkén*) - Éles az elméje, akárcsak apjának, s tőle örökölt ily deli termetet...

A Hajtó felveszi az emelőt és kísétál vele.

Kovácsinas (*nyögve*) - Merre mentek, uram, ha szabad kérdeznem? A szakadék felé tartotok netán? Vigyázzatok, mert a kanyar igen éles, sokan hulltak mélybe az évek során!

Hajtó (*fennhéjázva*) - Ismerem a kanyart, egyszer megtettem már ezt az utat fiú, hát aggódni kár!

Kovácsinas (*nyögve*) - Ha ismeri, az jó, nem lehet baleset. Főleg, ha a hintó eztán rendben jár.

A Hajtó visszajön, kis idő múlva kinyújtja a tengelyt, aztán karba tett kézzel nézi, ahogy a Kovácsinas dolgozik.

Gróf (*hallgatózva*) - Mily figyelmes ifjú! Aggódik miattunk! Pedig ha sejtené valódi kilétem...
(*fejét megtámasztva*) ...Na, akkor lennék csak igazán nagy bajban, ez az ügy roppantul kínos lenne nékem!
(*sóhajtva*) Mária, Mária, gyönyörű leányzó! Most is látlak téged, hogyha felidézlek;
(*mutogatja*) lágyan ringó csípő és gömbölyű keblek – angyali szépséged, bájord megigézett!
Nem bírtam vágyammal, úgy megkívántalak, s noha szavaiddal esdekelve kértél, magamévá tettem formás, karsú tested, mert titkos álmomban egyedül te éltél.
(*szenvtelen hangon*) És most már halott vagy. Él azonban bűnöm, nevetem nem sejtve és gyanútlanul.
Maradjon eztán is így kettőnk helyzete, éljen tovább árván és tudatlanul!

Begurul egy kerék a színpadra, a Hajtó utána szalad, alázatosan rámosolyog a Grófra, miközben visszagurítja a kereket. A színpad szélén marad, nézi, ahogy a Kovácsinas dolgozik, ő csak álldogál. Néha a Gróf felé pillant. Kigurítja a kereket a Kovácsinasnak.

- Hajtó (*mutogat*) - No még az a kerék kerüljön helyére, nehogy kilazuljon, jól rögzítsd oda!
- Kovácsinas - Most viszont én mondom azt, hogy aggódni kár. Nem lesz bajod uram ezzel már soha!
- Hajtó - Ej, azért a soha mégis túlzás, fiú! Örökké nem tarthat a világon semmi.
- Kovácsinas - Belátom igazad, valóban nem tarthat. Visszarakodok még, és lehet is menni.

Visszatérnek a műhely elé, a Kovácsinas kezében az emelő és a szerszámok, lerakja a földre, várakozón áll.

- Gróf (*pénzt vesz elő*) - Hát máris kész hintóm? Igazán gyorsan ment, ügyesen dolgoztál! Mi jár, megkapod.
- Kovácsinas (*elveszi*) - Hálásan köszönöm, méltóságos uram. A nagylelkűséged mélyen meghatott.
- Gróf (*indul*) - Akkor mi indulunk, az ég legyen veled! A késést behozni talán sikerül.
- Hajtó (*siet utána*) - Megteszem, mit lehet, méltóságos uram! Hogy elég lesz-e, az hamar kiderül.

A Gróf még egyszer hátranéz, miközben kimennek a színpadról. A Kovácsinas hosszan néz utánuk, hallatszik a Hajtó hangja, az induló kocsi zörejei, távolodó lódobogás.

- Kovácsinas (*magában*) - Kiderül bizony ám, jól szóltál, ostoba! Vagy inkább beborul, én akként hiszem. Örökké nem tart majd, de megmondtam neked: a kerékkel nem lesz bajod már sosem! Alávaló grófom, tényleg azt gondoltad, hogy eltitkolhatod s nem tudom, ki vagy? Pedig jól tudom én: a címer árulód, téged átkoztalak minden áldott nap.

Felemeli kezét, megszemléli a tenyerében tartott pénzt, zsebébe süllyeszti, majd odamegy a lócához, leül.

- Kovácsinas (*leheveredik*) - Azt, ami jár neked, te is megkapod most, kamatostul vedd az elmúlt évekért; azért, hogy félárván, szegénységben nőttem és az anyámat ért szörnyű szegyenért. Jó utat hát, apám! Élvezd, amíg lehet – a kanyarnál rátok vár a szakadék. Oly nagyon siettek a késést behozni, s ezt nem fogja bírni a lazult kerék!

Fokozatosan elsötétül a színpad jobb fele, a Vámpír és a Hős kerülnek ismét fókuszba. A Vámpír a kőasztalon ül, lábát lógázza, a Hős a sötétséget bámulva áll, egyik kezében a kard lóg, másik karjával maga elé mutat a sötétbe.

- Hős (*döbbenet*) - E suhanc megölte a tulajdon apját...
- Vámpír (*őt nézi*) - Továbbá a hajtót, s lovait se feledd!
- Hős (*visszazökken*) - Ne gúnyolódj velem már megint, te galád! Lovakat emlegetsz e szörnyű tett felett?!
- Vámpír - Én nem gúnyolódom. Számomra egyenlő az összes élőlény, legyen bármilyen. A két embert épp úgy, miként a két lovat – vesztett életéért egyként tisztellem.
- Hős - Ha e veszteségért tisztelnél bárkit is, akkor más életét soha el nem vennéd!
- Vámpír (*derűsen*) - Önnön életem is tisztellem annyira, hogy fenntartsam ezzel. Te talán nem tennéd?
- Hős - Halálod tartod fenn mások léte árán, ne keverd össze a fontos szavakat. Te élőhalottként rég nem birtoklod már a valódi léttel járó javakat.
- Vámpír - Helyette birtoklok mást: a tisztánlátást, mit nem vakít véges lét komor korlátja. Te viszont halandó mivoltod rabja vagy, így nézeteidnek szűkös a határa.
- Hős - Eszméim élethossz függvényében látom, eképp alakítom és eképpen védem, de nem börtönrács ez, hanem egy nagy tükör, amelyben önmagam s tetteimet mérem

- Vámpír - Remek e felelet, pezsdít e párbeszéd. Ám fogadásunkat ne feledjük el: Gonosznak látod-e azt, ki nemzőatyját túlvilágra küldi, s nyugodtan hever?
- Hős *(kelletlenül)* - Annak. Habár a gróf nem volt épp jó ember, de ezt azért mégse érdemelte volna – ráadásul vele ment a mélybe még egy; az a vétlen hajtó, egy egyszerű szolgál.
- Vámpír - Érdekes, mit mondasz. A gróf nem jó ember, szolgájáról pedig úgy gondolod, vétlen... Tényleg bizonyossággal tudod, ki a bűnös, ki okozta vesztük? Én ezt kissé kétlem.
- Hős - Kétled? Hiszen láttuk és hallottuk őket, még gondolataik sem maradtak rejtve! A gróf meggyalázott egy leányt korábban, s hajtójával együtt ez lett végül veszte.
- Vámpír - A gróf tette miatt kellett meghalnia, így tehát a gróf az, ki felelős érte.
- Hős - Kiforgatod minden szavamat helyéről, így az igazságnak torzul tiszta képe!
- Vámpír - Az igazságnak oly sokféle képe van, s nem mindegy, ezeket merről, honnan nézed – aki csak az érme egyik felét látja, s úgy ítél helyzetet, az gyakorta téved. Nem feleltél: a gróf miért nem jó ember? És hogyha a bűnét már meggyóna rég? Tudjuk, nincs vagyona. Tán elosztogatta, vezekelt, hogy bírja az égnek kegyét. A szolgája pedig mitől lenne vétlen? Lenézte a fiút, dölyfös volt vele, mert mentéjén virít a szép hímzett bélyeg, amelyre oly büszke: urának jele.
- Hős - Ki meggyónja bűnét, lelkét nyugtatja csak; múltat nem törölhet sehogy általa. Ha elosztotta is vagyonát a gróf úr, nem kapott belőle a leányanya. A hajtó gögös volt, elismerem e tényt, de ez nem ok rá, hogy életét vegyék – vétlen volt az ügyben, csak a hintó része, épp úgy, mint a lovak vagy mint a kerék.
- Vámpír *(derűsen)* - A kerék, mely végül haláluk okozta? Pazar hasonlatot találtál nekem!
- Hős *(dühösen)* - Elég! Nézzük inkább most a következőt!
- Vámpír - Rendben, válaszd ki hát, hogy melyik legyen!

2. színdobbanás

Hős a következőre mutat, sötétség, csattanás, a szokásos túlvilági hangok. Láthatóvá válik egy szögletes kis épület, rajta felirat: fogda. A rácsok mögött a Javasasszony áll, kapaszkodik a rudakba, kifelé les. A fogda előtt egy széken üldögél az Őr, egy könyvet nézeget.

- Javasasszony - Engedj el, könyörgök! Nem vagyok boszorkány, nem hoztam senkire rontást, higgy nekem! Vádlóim szavából nem más szól ellenem, mint buta tévhitből táplált félelem!
- Őr *(fel se néz, lapozgat)* - Na persze. Tucatnyi tehenük is nyilván tévhitében döglött meg a mezőn sorra. Nem eresztelek ki én holnap hajnalig, akárhogy rimánkodszt, ott maradsz boszorka!
- Javasasszony - Igazságtalanul küldtök pusztulásba! Csupán az erdei gyógyfüvekhez értek, és számos életet mentett meg tudásom. Hálából ezért most halálra ítélték?
- Őr *(hátrafordul)*
(röhög)
(a könyvet nézi újra)
(felmutatja) - Életet mentettél? Akkor sajátod is próbáld megmenteni, időd van reggelig! Hajnalban az új nap első sugarával hátralévő időd véget ér, letelik. A máglyádat éppen most készítik, rakják, jó száraz ágakból, lánggra kapnak könnyen – gyújtósként majd titkos tanaid szolgálnak, veled pusztul mind, mit leírtál e könyvben!

- Javasasszony - Ha tudnál olvasni, láthatnád, hogy nincsen semmi bűnös dolog írva a lapokon, gyógyító főzetek és kenőcs receptek, amik segítenek kórokon, bajokon.
- Őr (*pörgeti a lapokat*) - Bajokon? Érdekes... Mesélj csak, miféle bajokon tudsz eme könyvvel úrrá lenni? Gazdag lesz a szegény, megszépül a rusnya? Agg újra képes lesz nőt boldoggá tenni?
- Javasasszony - Javasasszony vagyok, már elmondtam százszor: ismerője fáknek, gyógyító füveknek. Betegségek ellen tudok csupán tenni, de hiába mondom a süket füleknek.
- Őr (*ledobja a könyvet feláll, a rácshoz megy*) - Ha így van, gyógyíts meg! Szörnyű kórság kínoz, emészti testemet már két hosszú hete! Ha segítesz rajtam, elengedlek titkon, nem égeti bőröd a lángoknak heve.
- Javasasszony - Rendben van, mondd csak el pontosan, mi bajod. Hol fáj és mit érzel, mi az, ami gyötör?
- Őr (*ágyékát előre tolva*) - Itt fáj, e helyt kínoz, szomjúságot érzek asszonyi öl iránt. Gyógyírja a gyönyör...
(*gúnyosan*) Csillapítsd kínomat, szépséges boszorka és utána tüstént szabad az út neked!
- Javasasszony (*hátrál*) - Micsoda gyalázat, te álnok gazember! Nem szégyelled magad? Ezt hogy is kérheted?!
- Őr (*higgadtan*) - Inkább máglya tüze, mintsem egy férfié? Jobban meggondolnám, ha helyedben lennék. Vagy karom ölel ma vagy a lángok holnap, és nem leszel többé, csak egy kósza emlék.
- Javasasszony - Ugye végig tudtad, hogy nem vagyok banya? De hallgattál némán, hagytad, vádoljanak. Most pedig örömként élvezed hatalmad és visszaélsz vele, te lelketlen alak!
- Őr (*gúnyosan*) - Az éleslátásod pont olyan ragyogó, mint magasra csapó tűz a faluszélen... Elégítsd ki vágyam és szabaddá lehetsz! Életedért csupán a testedet kérem.
- Javasasszony (*dühvel*) - Bár boszorkány lennék, elátkoználak én, száradjon le az, amit gatyádban hordasz!
- Őr (*visszaül*) - No, csak óvatosan az ilyen beszéddel, vigyázz rá szépségem, kinek miket mondasz! Hatalmas szerencséd, hogy nem jár itt senki, mert ha meghallanák baljós szavadat, a böszült nép bizony nem várna reggelig, begyújtana rögvést a talpad alatt!
- Javasasszony - Igazán hatalmas szerencsém van tényleg, nagyobbat elbírní már nem is lehet.
- Őr (*ágyékát vakarva*) - Ha nem tetszik sorsod, változtathatsz rajta, az ajánlatomat elmondtam neked.
- Javasasszony (*földre ül, a rácshoz megy*) - Szép kis ajánlat ez, te mocskos gazfickó! Önbecsülésemet dobjam a máglyára, mert ítélte fölöttem megannyi hamis vád, és az életemnek ez kiszabott ára?
- Őr - Ha nem teszed, akkor te leszel a máglyán, s hiába vársz hálát vagy akármi mást; izgatóbb mulatság egy égő boszorka, mint igaz ügy mellett tenni vallomást. Hidd el, az emberek kíváncsian gyűlnek köréd majd fájdalmas haláltusád nézni, és azok dobálnak követ elsőként rád, akiket főzeted segített túlélni!
- Javasasszony - De én nem szolgálok sötét isteneket, nem vagyok boszorkány, ártatlan vagyok!
- Őr (*közömbösen*) - Persze, persze. Ezt én tudom rólad drágám, és saját magadról te is jól tudod.
- Javasasszony - Örökké az igazság mellett kéne állnod! Hát nincs benned jóság, lelkiismeret?
- Őr (*kacagva*) - Mondj igent és máris készséggel állok én... Jóságom nagyságát könnyen mérheted.
- Javasasszony - Édesanyád nagyon szégyenkezne érte, hogyha látna téged és hallaná szavad!
- Őr (*ásít*) - Az utcán nőttek fel árva kis kölyökként. Kár ily locsogással fárasztanod magad. Az emberi élet nem egyéb galambom, mint lehetőségek szép hosszú sora,

és ki nem használja ki a helyzeteket saját érdekében, az mind ostoba!
Jól megtanultam ezt már zsenge koromban, és a lecke bizony nagy hasznomra vált.
Gyenge s gyámoltalan, ki sorsáért nem tesz, csak karba font kézzel várja a csodát!

Javasasszony - Egy kis kódarabban több jóérzés akad, mint amennyi a te köszívedbe szorult!

Őr - Meglehet, ám kettőnk közül te vagy, akinek helyzete most igencsak szorult.
Holnap ilyenkorra tested hamu lesz már és füstként illannak messze a szép tervek –
lábad alatt egyre forróbb lesz a talaj, ahogyan a kurta percek mind letelnek.

Javasasszony - Nincs más kiút tehát, muszáj elfogadnom undorító alkud, ha élni akarok.
De megbüntetnek még érte az istenek, nem úszod meg úgyszemint ezt a gyalázatot!

Őr (*feláll, vidáman*) - A szerelem és a gyönyör istennője biztos nem, hiszen épp neki hódolok...
(*kulcsok közt keres*) Ugyan miért lenne bűn a test öröme, mondd? A szerelmi kék az egyszerű dolog!

Javasasszony - A szerelem szó egy olyan szép fogalom, amit meg nem érthet magadfajta soha,
úgyhogy ne hivatkozz rá és ne is keverd önző élvezettel össze, te ostoba!

Őr (*nyílik az ajtó, belép*) - Kezdem lassan unni a sértéseidet! Ajánlom, mindenben a kedvemre tégy,
(*behúzza a rácsot*) mert még meggondolom különben magamat, nem eresztelek ki és máglyára mégy!

Javasasszony (*megtörtén*) - Azt teszem, mit kívánsz, alkud elfogadtam. De aztán valóban betartsd a szavad!

Őr (*övét csatolva*) - Abban nem lesz hiba, ne aggódj, szépségem. Hogyha megkaptalak, az utad szabad.

Az Őr lábával behajítja az ajtót, nem látszik a ház belseje. Kis idő múlva a Törpe érkezik, hátán a zsákja, feje lehorgasztva. Odaér a fogdához, megáll, elolvassa a feliratot, megcsóválja a fejét.

Törpe - Érthetetlen nép az ember; bünt bűnre halmozva él és szemet huny, míg érdeke,
ám ha nem nyer rajta semmit, látványosan ítéli el társait, nincs kételye.
Az én fajtám közt is akad néhanapján olyan alak, aki rossz ösvényre lép,
de legalább nem hasonló gazemberek mondanak rá ítéletet, hogyha vét.
Hazug beszéd, álszemérem, hátba döfés, látszatjellem és dicsekvés dívik itt –
a hegyekben más rend járja, ott csak szikla törheti szét a gyanútlan álmait.
Jobb lesz, ha minél gyorsabban elintézem dolgaimat itt a völgyben és megyek,
minden nappal engem érhet csak veszteség, nem vagyok oly ravasz, mint az emberek.

Észreveszi a földre dobott könyvet, felveszi, beletekint, majd vállat von és a székre teszi. Tovább indul, közben elkezd füttyörészni. Amikor eltűnik a színpadról, a fogda ajtaja lassan nyílik, a rács mögött az Őr éppen becsatolja az övét, riadtan tekintget kifelé, nyitja a rácsot.

Őr (*bezárja a rácsot*) - Valaki járt erre, füttyülést hallottam! Nyilván meglátta, hogy nem vagyok helyemen.
(*meglátja a könyvet*) Biztosan jelenti feljebbvalóimnak, a székre tett könyvvel így üzent énnekem!

Javasasszony (*zilált*) - Ahogy megígérted, eressz most ki engem! Gyorsan, még mielőtt ideér a nép!

Őr (*leül, a könyvet a földre teszi*) - Ne áldodj, én neked nem ígértem semmit! Szabadulást boszi minek is remélsz?
Jól vigyázz, mert ha tán hazug kis mesékkel próbálnál előtűk lejáratni engem,
azt mondom, bűbájjal csaltál be magadhoz, ám nem tudtad végül megtörni a lelkem!

Javasasszony (*dühösen*) - Micsoda? Te álnok kétszínű, csúf kígyó, becsaptál és saját bűnöd is rám kened?
Átkozott légy ezért és pusztulj magad is; osszanak rút halált reád az istenek!

Őr - Hogyha osztanak is, az első lapjukat te kapod gyönyörűm, nem kell soká várnod.
Formás, szép testedet mohó tűz falja fel, elfelejted hamar sötét, gyilkos átkod.

Elsötétül a kép, újra a Hős és a Vámpír látszik. Csendben ülnek, a Vámpír törökülésben a kőasztalon, a körmeit nézegeti, piszkálja. A Hős a földön ül, kardja mellette fekszik.

- Hős (*fásultan*) - Nem szólsz, nem kérdezed, hogy az ör tettéről és a jelleméről miket gondolok? Ha nem is kérdezed, elmondom magamtól: örülök, hogy szíve többé nem dobog.
- Vámpír (*csodálkozva*) - Örülsz, hogy megöltem? E kijelentésed alaposan meglep, kedves barátom!
- Hős - Miként magamat is. Újabb pont jár neked, hitvány alak volt ez, én is belátom.
- Vámpír - Miért hitvány alak? Csupán csak azt tette, amit férfiember egy asszonnyal tehet, és a katonai esküjét nem szegte, őrizte azt, akit rábíztak a fejek.
- Hős (*felháborodva*) - Azt tette, mit férfi egy asszonnyal tehet?! Megerőszakolta és becsapta őt! Hazugságot ígért és az életével zsarolta meg szegény, szerencsétlen nőt! Rádásul tudta, hogy tényleg ártatlan, de erről szót se szólt, gyáván hallgatott, nem zavarta, nem volt lelkiismeretfurdalása, amiért miatta máglyára jutott!
- Vámpír (*nyugodtan*) - Nono, hát már megint miket nem mondasz itt, hirtelen haragú, feldúlt hős lovag! Megerőszakolást nem akkor említünk, mikor önként teszik szét a combokat... Üzletet kötöttek a résztvevő felek, vitte őket érdek, haszonélvezet – ám egyikük végül elállt a vásártól, nem ritka dolog, hogy éppen így esett. Azt meg ki tudhatná, ártatlan báránka vagy tényleg boszorka volt-e az a nő? Átká megfogant lám; néhány nappal később kezeim között halt meg a széptevő!
- Hős - Ha most hozzáteszed, hogy te vagy a pallos, isteni büntetés földi eszköze...
- Vámpír (*derűsen*) - Na hát ettől ne tarts, ilyet nem mondanék, nem hazudnék neked ekkorát sose! Miként is lehetnék istenek eszköze? Létezésükben már régen nem hiszek. Hosszú évszázadok alatt ráztam le magamról a sok belém nevelt, bárgyú tévhitet.
- Hős (*döbben*) - Hogyan tagadhatod az égiek létét éppen te, ki még a síron túl is él? A vér és gyilkolás fekete urának műve, hogy nem borult reád szemfedél!
- Vámpír - Ostobaság, mese! Azt szajkózod vissza, amit szádba rágtak kántáló papok. Természeti törvény van csupán e földön, tisztelhetnél hát így Holdat és Napot. Nézz reám barátom, az élőhalottra! Nem szolgálok istent és nem áldozok! Öltem már megannyi csuhást éhségemben – lám, mégis büntetlen, vígan itt vagyok!
- Hős (*megmagyarázza*) - Talán mindig más rend hívét gyilkoltad meg, és egy égi akadt, aki pártod fogja...
- Vámpír (*legyint*) - Higgy, amit csak akarsz, én nem vitatkozom. Az elméd romlandó hús-börtönnek foglya.
- Hős - Szóval egyszerűen ennyi csak a lényeg; aki örökkön él, nem fél istent már?
- Vámpír (*vállat von*) - A magam nevében tudok nyilatkozni, errefelé nem sok öröklétű jár...
- Hős (*makacsul*) - Természeti törvényt emlegetted előbb, de e törvényt sérti, hogy most itt lehetsz!
- Vámpír - Nem sérti, legfeljebb nem értjük egészen, miképpen működtet halált s életet.
- Hős - Veled beszélgetni olyan, mint felülni háttal egy gyors lóra és száguldani – nem tudható soha, mikor jön egy faág, amelyik a lovast jól fejbe veri.
- Vámpír (*derűsen*) - Nos, eddig a lovas még nyeregben maradt, meg sem kottyant néhány súlyos ág neki. Kíváncsian várom, mi történik akkor, ha botlik hátasa és földre veti?
- Hős (*magabiztosan*) - Várd csak, várd nyugodtan, de lábadra előbb tapos rá az a ló, mintsem botlana!

Folytatódjon bizarr kukkolásunk tovább, következzen most egy újabb koponya!

3. színdobbanás

A Hős rámutat az egyikre, leül. A Vámpír megérinti a gyűrűvel, ismét csattanás, sötétség. Hasonló kép, mint előbb, de nincs lóca és kút, a házon cégér: „Szabó”, előtte két próbababa, egyik női, másik férfi ruhában, a kút helyén asztal két székkal. A Szabó a ház előtt, Szabóné az ajtóban áll.

- Szabó - Szeretem a tavaszt, bizony mondom neked: mind között a legszebb, pompás évszak ez!
- Szabóné *(révetegen)* - Igen; virágillat, madárdal, napsütés és tüzes szerelem – tényleg ritka kegy!
- Szabó *(ránéz)* - Persze, a szerelem... Sok fiatal leány ilyenkor próbál meg férjet fogni végre. Cicomáz mindahány, illeget-pillogat, új ruhát csináltat, s a férfinak vége. Férjzett asszonyok meg szomszédnőjüket vágyják sárgítani kicsit a vásáron – *(nevetgélve)* miként te is, szívem. Te vagy az én legjobb és leghatékonyabb cégérem, reklámom!
- Szabóné *(sértődötten)* - Cégéred, reklámod?! Igazán kedves bók! Köszönöm szépen, a cégér főzni megy – *(elfordul, befelé lép)* bár talán jobb lenne, ha tisztemhez méltón lógnék csak s kerülnék konyhát, tűzhelyet...
- Szabó *(engesztelően)* - Jaj angyalom, hiszen nem úgy értettem én! Nálad gyönyörűbb nő nincs e földön édes, nyomodba nem érhet senki hét határban, akármit visel is, akármmivel ékes... *(Szabóné visszafordul)* Reád szeretnék mind hasonlítani, tiédhez hasonló ruhát kérnek ezért, és csupán emiatt mondtam, amit mondtam, nem gondoltam jól át szavaimat imént!
- Szabóné *(enyhülten)* - Sajnos, oly ügyesen öltöd mondataid, mint ahogyan cérnád fűzöd be a tübe. *(legyintve bemelegy)* Ne aggódj, nem maradsz éhen ma sem drágám, jut egy tisztos ebéd a korgó bendódbé.
- Szabó *(fellélegezve)* - Jól van, ezt megúsztam! Vigyázni kell velem, helyzetem nem sokon múltott már megint. Ha meggorrol réám, biz' nem kapok enni és az ágyunkban is semminek tekint... *(özv.Szatócsné jön)* Az az egy szerencsém, hogy hiúságot rejt sértődékeny lelke, mint minden nő lénye – pár dicsérő szótól szétfoszlik haragja, asztalnál és ágyban újra szent a béke.
- özv.Szatócsné *(évődve)* - Üdv néked asszonyi lélek ismerője, kéjszabó mesterem, Hosszú Tű királya...
- Szabó *(ijedten)* - Csitt te, még meghallja a nejem odabenn!
- özv.Szatócsné *(csókolja)* - És tán tüzes kénköt zúdít a világra?
- Szabó *(eltolja)* - Azt nem, de alhatnék eztán istállóban, marhák között fekve, mint a hely díszbarma...
- özv.Szatócsné - Vagy éppen alhatnál énnálam ezután, az ágyamban egy hely fenn van neked tartva.
- Szabó *(hátramutat)* - Bár tehetném! Csakhogy nejemhez köt esküm, ameddig a halál tőle el nem választ. Ha elhagyom, minden vagyonom övé lesz és a falu népe mástól vesz ruhákat. Téged is szájukra vennének szerelmem, többé nem lehetne itten maradásunk. Így hát csak titokban bújhatok ágyadba, ne sejtsek, ne tudják, ha mi együtt hálunk.
- özv.Szatócsné - Ameddig a halál el nem választ tőle... Engem elválasztott már rég a férjemtől, *(szomorúan távozik)* ám hozzád közelebb nem vitt sajnos e tény, lopott percek jutnak nekünk az életből.
- Szabó *(kézzel mutatja)* - Jaj szegény fejemnek! Egyik remekül főz, a másiknak viszont oly szép nagy a melle... Ha nincsen meg egyben mindaz, mire vágyom, ámde megvan külön – magyarázni kell-e? Ameddig elhiszik hazugságaimat, addig jól van minden, probléma nem lehet. A szerelem üres szó számomra csupán, mely a nő szívén át az öléhez vezet.

Hej, ha megsejtenék, hány úton vezetett és hány ösvényt járok még most is általa!
A faluban szerte rám vár bókra éhes, forró vérű, tüzes szépasszonyok hada!
Mivel az én titkom egyben az övék is, őrzik azt mindnyájan, csókos szájuk néma.
Még a legközelibb barátnők között sem kerül terítékre soha eme téma.

Szabóné (*kijön*) - Drágám, átszaladok Bözskéhez egy percre: elfogyott a cukor, kérek kicsit tőle.
A bolt zárva van ma, a rétes meg pocsek, ha az édes cukor hiányzik belőle.

Szabó - Rendben, menj csak szívem, én meg visszaülök varrógépem elé, vár rám a sok anyag.
Ruhát kell alkotnom péntekre belőlük, az idő nem áll meg, szörnyű gyorsan halad!

Szabóné távozik. Az eddig a női ruhás bábu mögött megbúvó Kisfiú előjön, a Szabó a meglepetéstől kiejti az ollót a kezéből.

Kisfiú (*pimaszul*) - Üdv néked, szép napot, Hosszú Tű királya... Miket nem hall egy fül, ha jó helyen tartják!
(*tartja a markát*) És miket nem mond el másoknak egy nagy szájjal, amíg gazdájának teli rakják markát...

Szabó (*mérgesen*) - Mi?! Nyavalyás kölyök, végig itt lapultál s van bőr a képeden megzsarolni engem?!

Kisfiú (*fenyegeti*) - Ne sértegess uram, mert még olyat mondok, hogy feleséged is meghallja azt menten!

Szabó (*zsebébe kotor*) - Nesze, inkább fogd ezt, végy kakasnyalókat a vásárban fiam, és tömd be a szád!

Kisfiú (*tartja a markát*) - Mézeskalács huszár is van ám ott uram, vattacukor, léggömb, céllövölde, fánk...

Szabó (*még ad*) - Jól van, jól van, értem. Hanem most már elég, indulj kis gazfickó, szedd szépen a lábad,
s nehogy visszahalljam felőled valahol, hogy fecsegted dolgom akárkinek másnak!

A Kisfiú elégedetten elszalad, a Szabó gondterhelten néz utána, állát dörzsöli töprengve.

Szabó - Már most látszik rajta; nagyobb csibész lesz ez, mint jómagam voltam és máig vagyok.
A szélhámosok víg, agyafúrt istene tette rá kézjelét, homlokán ragyog.
Lám, ily fiatalon mutatkozik bennünk hajlam már a rosszra és elcsábulunk –
igazat ismernünk pusztán arra jó csak, hogy hasznát vegyük, ha róla hallgatunk.

Közeledik a Törpe, láthatóan fáradt. A Szabó megfordul, kíváncsi arccal vár.

Törpe (*megáll*) - Üdv néked, jó uram, a hegyekből jövök. Jól tudom, hogy van egy suszter falutokban?

Szabó - Üdv néked. Van bizony és érti is dolgát, lábbeli-ügyekben senki nála jobban!

Törpe - Ez remek, mert nekem jó erős bocskor kell, a mostani ócska, elkopott helyett.

Szabó (*mutatja*) - Akkor menj csak tovább egyenesen erre, a negyedik házban leled embered.

Törpe - Köszönöm szépen az útbaigazítást! Az ég legyen veled, kellemes napot!

Szabó - Az ég legyen veled, számodra én is csak hasonlóan szépet s jót kívánhatok!

Törpe el, Szabó néz utána még, majd amikor hallótávon kívül ér, megszólal.

Szabó - Igen különös nép ez a törpék népe. Talán hosszú létük áll titkaik mögött,
annyi biztos; ritkán látni őket itt lenn, pusztában és völgyben, az emberek között.

Bemegy a házba. Kis idő múlva kijön, keresi az ollóját, lassan sétálva érkezik a Kisfiú, kezében vattacukor. Szabó lehajol az ollóért, hogy felvegye.

Szabó - Eh, itt van az ollóm, leejtettem imént, amikor az a kis csibész elém került.

- (felnéz) De vajon mit akarhat tőlem már megint? A maszatos képe igencsak felderült...
- Kisfiú - Mondd csak, Szabó uram, tudod-e merre jár feleséged éppen? Merthogy én tudom! Némi díjazásért cserébe megosztom veled is tudásom, és elárulom.
- Szabó - Ne fáradj, hisz nejem megmondta, hová megy: Bözskéhez szaladt át egy kis cukrot kérni. Ha azt hitted kölyök, fizetek e hírért, tévedtél. Ideje lassan hazatérni!
- Kisfiú (magabiztosan) - Ezért a hírért nem, de azért, amivel többet tudok kedves hitvesedről nálad...
- Szabó - Ugyan, mit tudhatsz te róla, amit én nem? A mesédet nyilván szépen kitaláltad.
- Kisfiú (magabiztosan) - Javaslok, valamit Szabó uram: nézd meg, hogy a kamrátokban akad-e még cukor.
- Szabó (bemelegy) - Már hogyan akadna, ha egyszer elfogyott! Ami elfogy, abból nincsen több, te tudor! Na de elég ebből, megnézem a kamrát, csak aztán nyugtot hagyj végre kölyök nekem!
- Kisfiú - Jaj, mi vár még reám... Felnőni azért kell, hogy az ember bamba és értetlen legyen?

Ugróiskolát játszik addig is, míg vár. Csapkodás, csörömpölés hallatszik bentről. A Szabó megáll az ajtóban, egyik karjával támaszkodik az ajtófélfán, másik kezében fogja az ollót, fejét lehajtja. Leereszti karját, a zsebébe nyúl, a Kisfiúnak nyújt némi pénzt.

- Szabó (megtörten) - Öt kilónyi cukor – egy várkonyhának is elég kéne legyen. Hallgatlak, beszélj! Az eszem rosszat sejt, de amíg csak sejtés, addig a tudatlan szív csendben remél.
- Kisfiú (sorolja) - Nejed a doktor úr házához sietett, az ajtót nyitott és megcsókolta őt...
- Szabó (közbeveg) - Micsoda?! Megölöm azt a nyomorultat! És vele együtt e rongy, cemde nő!
- Kisfiú (rémülten) - Tán félreértetted szavamat, várj uram, hadd mondjak el mindent részletesen, kérlek!
- Szabó (haraggal) - Böven sok az, amit eddig mondtál fiam! A folytatást sejttem, mondani is vétek!
- Kisfiú (próbálkozik) - De...
- Szabó - Nem kell több szó ide, eleget hallottam! A fejemre szarvak nőttek, minő szégyen! És éppen a falu doktorával csal meg, akit eddig legjobb barátomnak véltem!
- Kisfiú (próbálkozik) - De...
- Szabó (feldúltan) (ollóját csattogatva) - Csendet! Indulj haza rossz hírek hozója, szavad megfizettem! Nincsen dolgod már itt. Én megyek, s rövidre nyisszantok valamit derék doktorunknál azonnal – sőt máris!

Szabó elrohan az ollóval a kezében, közben fellöki a Kisfiút. A Kisfiú utána kiált a földről, de már nem hallja.

- Kisfiú - De csak a homlokán csókolta, homlokán! (feláll) Ajaj, ebből mi lesz?! Gyorsan irány haza! Hogyha félreértett és szólni nem hagyott, hát nem az én hibám. Ez már az ő baja!

A Kisfiú leporolja magát és lassú léptekkel távozik, séta közben nagyokat harap a vattacukorból. Hamarosan a Szabó hangja hallatszik, ahogy közeledik. Az olló már nincs nála, durván lökdösi maga előtt a nejét, időnként megüti.

- Szabó (ordít) - Hazug, hűtlen kutya, felszarvaztál engem! Mondd, hogyan tehetél ily csúfot velem?! Bűnöd gyalázatos, hiszen esküvőnkön egykoron hűséget esküdtél nekem!
- Szabóné (kétségbeesve) - Esküm be is tartom, hű vagyok tehozzád, nem csaltalak meg én senkivel, soha!
- Szabó (pofon üti) - Hazudsz, drágám! Ezt már ki nem magyarázod! Ennyire még én sem vagyok ostoba!

Cukorért indultál Bözskéhez, igaz-e? A kamránk plafonig tömve van cukorral!
És eltévedtél tán útközben kedvesem, ezért csevegtél ledéren a doktorral?!

Szabóné - Ne bánts, hadd mondjam el neked az igazat! Kérlek, engedj végre szóhoz jutni engem!

Szabó - Mesélni szeretnél nekem édes szívem? Engedjelek szóhoz jutni téged? Rendben!

Szabó a felesége hasába üt a karjával, durván a háznak löki nejét, az lecsúszik a földre, fájdalmában fogja a hasát.

Szabóné (*zokogva*) - Amíg nem volt biztos, nem mertem mondani, mert meglepetésként szántam ezt neked: a doktorhoz azért mentem ma titokban, mert a szívem alatt hordom gyermeked!

Szabó (*döbben*) - És a csók... mellyel az ajtóban fogadott? Ez tán a vizsgálat legújabbik módja?

Szabóné - Homlokomon csókolt örömeben engem, mert jó hozzájuk is jövőre a gólya.

Szabó (*halk hangon*)
(*fejét fogja*) - Homlokodon? Hát csak homlokodra adta? És ezért én vele szörnyű dolgot tettem...
Féltékenységemben szegény barátomat örült és kegyetlen haraggal büntettem.
Rád pedig záporzott ütéseim árja, pedig kezem senkit nem bántott soha..
Nincs mentségem arra, amit elkövettem. Hogyan is lehettem ilyen ostoba?!

Szabóné (*felnyög,*
fájdalmasan) - Valami nagy baj van, szörnyű dolgot érzek! El fogom veszteni magzatomat, félek!

Szabó (*térdre rogy*) - Istenek az égben, mit tettem, én bolond! Bocsáss meg kedvesem, könyörögve kérlek!

Szabóné - Ne éntőlem kérjed, hanem gyermekedtől, aki nem születhet már meg e világra! (*elájul*)

Szabó (*kezai arcán*) - A saját vétkemet véltem látni benned és ez lett leendő utódom halála.
Bocsánatkérés itt nem számít semmit se, visszafordítani tetteim nem lehet,
megelégték a bűneimet ott fenn és megleckéztettek engem az istenek.
Bár újra kezdhethem veled az egészet! Másképp élném végig már az életem!
Ám hiú ábránd ez; az idő láncából téged és magamat ki nem téphetem.

Fokozatosan elsötétül a színpad jobb fele, a Vámpír és a Hős kerülnek ismét fókuszba. A Vámpír a kőasztalon ül, a Hős a földön ülve csóválja a fejét.

Vámpír - Mi az, semmit nem szólsz? Pedig amit láttunk, számomra érdekes életkép volt nagyon.

Hős - Érdekes helyett én borzalmasnak hívnám! És mi történhetett az orvossal vajon?

Vámpír (*nevetve*)
(*mutogatja*) - Neki születendő gyermekénél több már biztos nem adatott meg ebben a létben;
még ha túlélte is az ollós műtetet, megrövidült kissé ott nadrág-környéken...

Hős - És te ezen nevensz? Hiszen egy férfinak rosszabb az ilyen sors, mint ezer halál!

Vámpír - Aki nem bírja el sorsát, az bármikor fordíthat irányán: megoldást talál...
De a doktor baját hagyjuk most barátom, minket itt csakis a szabó érdekel.
Miféle ember az szerinted, ki párját önnön hibájáért így ítéli el?

Hős - Pláne tévedésből, csak mert haragjában nem hallgatta végig a másik szavát.
Sértett büszkesége eredményeképpen meghalt a gyermeke, csonkult egy barát.
Örülhetsz, az eset most is neked kedvez: a szabó gonosz volt, akár te magad.

Vámpír (*fejcsóválva*) - Ej, hát végül megint én lettem a téma? Ha én ölök, az nem haragból fakad!
Indulatból sosem öltem meg senkit még, csupán szükségből: az éhség vezetett.
És mert más kínját nem érzem magaménak – külső szemlélőként rajta nevetek.

Hős (*vádlón*) - Nincs benned érzelem, nincs benned semmi más, mint fekete véred jeges hidege!

- Vámpír - A szabóban bezzeg volt az érzelmekből és hozzá jó forró volt okos feje!
Engem hívsz gonosznak, holott az eddigi társaid mind jócskán tútesznek énrajtam,
és éppen a gyarló érzelmeik miatt, melyek burjánzanak az emberi fajban.
- Hős - Burjánzó érzelmek? Olyképp beszélsz róluk, mintha mind betegség, csúfos kórság lenne.
Néha tán rossz útra visznek minket tényleg, de velük szárnyalunk máskor fellegekbe;
nélkülük minden kis illanó pillanat szürke lenne s létünk értelmetlen úr,
amit a józan ész nem tölthet ki soha, így inkább önmagát elveszejtve tűr.
- Vámpír - Nem tudom, hogy kórság vagy áldás e dolog, ámde uralkodni egyik sem bír rajta.
Kezdetben boldogság repít egy szerelmezt, később pedig kínzó féltékenység marja,
s mindkettő ostoba tettekre vezet, tereli sürgetően az eszét elvéve –
éppen úgy, mint bármily egyéb érzelemnek, ezeknek is csupán megbánás a vége.
- Hős - Tévesen látod ezt! Az érzelmek útja nem vezet sehonnan senkit sehova;
nincsen neki vége és nincsen kezdete, mert útja lényege épp az út maga.
- Vámpír (gúnyosan) - Téged elvezetett hozzám messze földről, elhozott a becsvágy és a gyűlölet.
Nem lennél most itt, ha helyettük józan ész töltené ki a te „lelki ürödöt”.
- Hős - S nem lennék önmagam, csak arctalan bábu a többiek között egy józan tömegben,
mely egykedvűn halad a halála felé, közben nem sejtve meg; mi is az a jellem.
- Vámpír - Jól van jellemes hős, nézzük meg hát akkor, az érzelmeikkel mások mihez kezdtek.
Válassz egy koponyát és bizakodj benne, hogy a jószerencse most majd neked kedvez.

4. színdobbanás

A hős választ, elsötétül minden, majd lassan láthatóvá válik a következő színhely: egy ház, rajta „Suszter” cégér, mellette porcelán kerti törpe, fél kezében cipővel, másik keze csípőn. A ház előtt két sámli, az egyikén ül a Suszter a színpad jobb oldalának háttal, lábánál a szerszámai szerteszét, éppen egy piros cipőt készít, énekel.

- Suszter (*dalol*) - Két kis tör-pe áll a ré-ten,
ka-la-pál-nak nagy se-ré-nyen,
má-ris kész a bal-ta, pán-cél,
tör-he-tet-len, re-mek a-cél...

A háta mögött a Törpe közeledik, megáll mögötte csendben, csípőre tett kézzel megnézi a kerti törpét. Egy darabig hallgatja a dalt, majd köhint, hogy észrevétesse magát. A Suszter ijedten felugrik a váratlan hangra, gyorsan megfordul és szemmagasságban keresi kitől jött a hang, aztán lenéz maga elé és észreveszi a Törpét.

- Suszter - Üdv néked, jó uram! Mondd, miben lehetek a szolgálatodra eme szép napon?
- Törpe (*felnéz rá*) - Üdv néked is, mester, máris megmondom azt: egy lábbeli kéne nekem, de nagyon.
(*felemeli egyik lábát és mozgatja kilógó lábujjait*)
- Suszter (*nézi a cipőt*) - Azt látom, hogy kéne... Árucl el, miféle amilyet szeretnél? Forma, szín, anyag?

Közben zsebéből centit vesz elő, lehajol, kiköti a Törpe cipőit és lesegíti. Legyező mozdulatot tesz a kezével, fintorog a szagra, majd méricskéli a Törpe lábát.

- Törpe - Vaddisznóbőr bocskort kérnék olyan talppal, ami nem lyukad ki három év alatt.
- Suszter - A mostani cipőd három éves volna? Bevallom, vagy tizenháromnak hittem...

- Törpe - Én zord sziklák között járok fenn a hegyen, nem sima földúton, miként ti itt lenn.
- Suszter *(feláll)* - Értem, értem. Akkor bivalyerős talpat készítek neked, hogy bírja a strapát.
- Törpe *(zsákjára bök)* - Aranyröggel tudok fizetni munkádért, ha pénzérme helyett megfelel karát.
- Suszter *(megélenkül)* - Hát hogyan felelne! Hanem széllal bélelt lyukas lábbelidben már ne közlekedj, tüstént nekifogok az új bocskorodnak – vaddisznóbőr is van – foglalj hát helyet!
Két röpke órácska alatt elkészítem, közben kellemesen elcseveghetünk,
(poharat és üveget hoz) ízleld meg boromat s mesélj a hegyekről, melyet mi völgyiek nem ismerhetünk.
- A Törpe leül, lerakja a zsákját maga mellé, elveszi a teli poharat a Susztertől, mezítlábas lábait kinyújtóztatja. A Suszter az üveget odarakja a Törpe mellé a földre, kihozza a szükséges bőrdarabokat, aztán visszaül a sámlijára.*
- Törpe - Igazság szerint biz' elfáradtam kissé, a hosszú út után jólesik pihennem, borodból azonban csak cseppet kóstolok, mert az ital sajnos fejembe száll menten.
- Suszter *(dolgozik)* - Attól ne tarts! Ez a nemes nedű olyan, akár a vénséges bölcseknek szava; minél többet veszel magadhoz belőle, annál inkább tiéd a tudás maga!
- Törpe *(emeli)* - Tetszetős gondolat. Nem bánom, hát legyen: egy pohárkát iszom, bajom nem lehet.
- Suszter - És most mesélj nekem: miként éltek ott fenn, ahol gyilkolnak a zord hegyi telek?
- Törpe - Télen behúzódnak sziklaházainkba, tombolhat felőlünk odakinn a fagy. Ilyenkor munkáljuk meg, mit kibányásztunk; ékszerré lesz arany, rubin és smaragd.
- Suszter - Híresek is míves, szép ékszereitek, messzi földeken sem akad sehol párjuk! Hogyha nem lenne most épp szerszám kezemben, innék egy pohárnyi áldomást reájuk! Hanem te barátom, tölts bátran helyettem! Bizony, véték volna nem megtenni ezt. Olyan sok embernek szereztek örömet – áldassanak csodás ékszereitek!
- Törpe *(tétován tölt)* - Áldassanak... Véték volna nem megtenni... *(iszik)* De többet nem iszom, bár borod remek...
- Suszter *(tréfásan)* - Ugyan, egy-két korty még nem ártott senkinek, és úgy látom komám, nem vagy már gyerek.
- Törpe *(önérezetesen)* - Na, az már régen nem. Száz éves elmúltam, negyven esztendeje nagykorú vagyok!
- Suszter *(ujjain számol)* - Hatvan évig tart nálatok a gyermekkor? Nem kapkodjátok el, annyit mondhatok!
- Törpe *(csuklik)* - Mi nem kapkodunk el semmit, lassan élünk. Mindig megfontoltak, higgadtak vagyunk – hosszabb az életünk, mint az embereké, de tény, hogy lassabban alkalmazkodunk.
- Suszter *(dolgozik)* - Ne vedd sértésnek, ám legendás, mily lassan fogadjátok el a változásokat. Mintha csak félnétek, úgy kezelitek mind a folyton születő újdonságokat.
- Törpe *(felháborodva)* - Bizalmatlanságunk oka nem félelem! Tapasztalatunk az, amiből fakad!
- Suszter - De ha nincs kísérlet sohasem az újra, tapasztalni sincs mit – az érv elakad.
- Törpe *(töprengve)* - Jobban meggondolva szavaidat komám, ebben talán némi igazad lehet...
- Suszter - Poharadban viszont nincs semmi, barátom. Talán könnyű borom nem ízlik neked?
- Törpe *(csuklik)* - Dehogynem! Italod csodás, sőt: mennyei! Ám furcsán nehéznek érzem fejemet.
- Suszter - Könnyíts akkor rajta pár gyógyító korttyal, a szőlőnek leve gondot eltemet!

- Törpe (*tölt*) - Azt mondd? Tényleg csak néhány kertyocskát még, túlzásba nem viszem, mert rossz vége lesz...
- Suszter - Nem lehet rossz vége annak, mi jó dolog. Meglásd, ez orvosság: mindent helyre tesz!
- Törpe (*csuklik, részeg*) - Valóban sokkal jobb! Rossz érzésem elszállt, elröppent belőlem, várja más vidék! Sőt, barátom, oly víg hangulatom támadt, hogy legszívesebben dalba kezdenék!
- Suszter - Dalolj akkor nekem egy szép, vidám nótát, úgysem hallottam még törpe éneket! Víg énekszó mellett gyorsan megy a munka, fürgén és könnyedén járnak a kezek!
- Törpe (*csuklik*) - Ismered azt, hogy...
Bá-nyák mé-lyén, hej-de-hó!
(*rettentő hamisan énekel*) Él-de-gélt egy bá-nya-ló,
volt ne-ki két nagy sze-me,
de nem lát-ha-tott vele,
mert egy na-pon, hej-de-hó!
El-bot-lott a bá-nya-ló!
- Suszter (*rezignáltan*) - Ezt a remek nótát eddig nem ismertem, most először hallom (*fülét piszkálva*) nagy bánatomra...
- Törpe - Sebaj, megtanítom én neked azonnal, nincs okod barátom aggodalomra!
- Suszter (*letörtén*) - Nahát, éppen kérni akartalak erre... Kedves ajánlatod hálásan veszem...
- Törpe (*csuklik*) - Akkor figyelj nagyon, rögtön el is kezdem. Hidd el, ez semmiség, örömmel teszem!
- Suszter - Hanem amíg engem megtanítasz reá, torkod ne száradjon ki a dalolásban – öntözd meg elébb, hogy érces törpe hangod tisztán zengjen végig itt a pusztaságban!
- Törpe (*bólogat, önt*) - Érces hangom úgy fog zengeni borodtól, hogy egy mérföldnyire is hallják dalom!
- Suszter (*fanyalogva*) - A szomszéd faluig száll majd a szél szárnyán, hadd élvezzék ott is. Csodás lesz nagyon...
- A Törpe iszik, majd nagy levegőt vesz, figyelmeztetően magasba tartja ujját, aztán lefordul a sámliról és hortyogva végignyúlik a földön. A Suszter feláll, fölé hajol, megszemléli.*
- Suszter - Végre! Már aggódtam, hogy mégis jól bírja törpém törpe gyomra erős, telt borom. Gyorsan nézzük zsákját, oly nehéznek tűnik: némi súlytól jobb, ha megszabadítom. Észre sem veszi majd, ha pár rögöcskével a szép sárga fémből kevesebb marad, nekem viszont jól jön e kevéske többlet, hízik a perselyem, a zsebem dagad.
- Kiemel a zsákból pár aranyrögöt, zsebre vágja. A zsákot visszateszi a földre. Bemegy a házba, kihoz egy pár cipőt.*
- Suszter - E bocskor pontosan a törpe mérete, csak talpát kell kicsit megjavítanom, és fel sem tűnik, hogy nem most készítettem. Az új bőroket meg szépen elrakom.
- A korábban kihozott bőrdarabokat beviszi a házba, majd visszajön és leül a sámlira, javíthatja a bocskorokat. Kis ideig csönd van.*
- Suszter - Így ni, készen is van, szebb, mint új korában! Szinte bánom, hogy a lábam nagy bele. Nincs más dolgom, mint e becsicsentett törpnek átadni cipőjét, hadd menjen vele!
- Odamegy, leguggol az alvó Törpe mellé, megböki.*
- Suszter - Hej, barátom, ébredj! Jókora hasadra süt a májusi nap, nyisd ki szemed, kelj fel!

Törpe (*fekve mutogat*) - Hagyjál, oly ingatag ez az egész világ, a bolygók forognak, mindnél van egy tengely...

Suszter (*gúnyosan*) - A bolygók forognak s imbolyog a világ... Persze, de azért csak állj fel szépen most! Míg te szundítottál, addig én dolgoztam. Barátom, készen van rendelt bocskorod!

A Törpe bambán felül, a Suszter a földről a sámlira segíti őt nagy nehezen.

Törpe (*homlokráncolva*)- Bocskorom? Az nem volt, sosem voltam medve. Legalábbis erre nem emlékezem...

Suszter visszamegy a cipőkhöz, felmutatja.

Suszter - Erről beszéltem és nem kölyökmedvékről! Úgy vélem, jobb lesz, ha lábadra teszem.

Suszter odamegy, lerakja a cipőket a Törpe elé.

Törpe (*fejét fogja*) - Jaj, mily nehézé vált kobakom, de sajog! Mintha súlyos ólom lenne itt belül! Túlságosan sokat kortyoltam borodból, biztos azért érzem magam most ebül.

Suszter (*lábára segíti*) - Ugyan, csak a hosszú út fáraszthatott ki. Próbáld fel bocskorod, s mondd: megfelel-e?

Törpe (*fűzőgeti*) - Nahát, komám képzeld, micsoda szerencse! Lábam véletlenül épp illik bele!

Suszter - Meglepő valóban, miután méretet vettem róla hozzá. Lépj benne párat.

Törpe (*feláll, imbolyog*)- Mintha levegőben járnék, s nem talajon! Bámulatos élmény benne a járat!

Suszter - Akkor hát megfelel? Nem szorít és nem nyom? Külseje, belseje a kedvedre van?

Törpe (*feltartja ujját*) - Olyan tökéletes e bocskor barátom, hogy azt kell mondanom: (*csuklik*)...nincsen rá szavam!

Suszter - Ebben az esetben fizess ki és tiéd, járj benne sokáig hegyen-völgyön át!

A Törpe a zsákjáért nyúl, majdnem elesik. Kinyitja, belekotor, átnyújt egy aranyrögöt.

Törpe - Köszönöm cimbora, igazán jó cipő, hirdetem majd munkád hét határon át!

Suszter - Bármikor szívesen látlak téged újra, ha erre vet dolgod. Ég legyen veled!

Törpe - Ég legyen veled is! És vidám nótámat a vak bányalóról sohase feledd!

A Törpe elimbolyog, a Suszter nevetgélve, fejcsóválva néz utána.

Suszter - Nem feledem sosem, ameddig csak élek, ebben a dologban bizonyos lehetsz, ámde abban már nem, ki rabolt meg téged – pár lépés és újra földön hemperegsz. Részegen hortyogó alakok holmija mifelénk bárkinek könnyű, talált zsákmány, engem nem vádolhat senki sem lopással, gyanún felül állok, ez benne az ármány.

A kép elsötétedik, újra a Hős és a Vámpír van fókuszban. A Vámpír ezúttal félkőnyéken fekszik a kőasztalon, a Hős ugyanott van a földön, ahol korábban, lábai felhúzza kényelmes terpeszben, térdeit átkulcsolva ül.

Hős (*lehangoltan*) - Ne kérdezd: ez sem volt épp jószágos lélek, csak egy alattomos tolvaj, egy gazember.

Vámpír (*derűsen*) - De legalább nem ölt, nem csonkított meg mást, nem volt egy halott se mesénkben ez egyszer.

Hős (*ránéz*) - Már hogyan lett volna: ő maga rég meghalt, te végeztél vele, csontjai faladban.

Vámpír (*felül*) - Valóban, én erről meg is feledkeztem. Ám mintha nem lenne vádló él szavadban.

- Hős - Pedig van vád benne, csak egyre kevesebb... Furcsa dolog és még én magam sem értem. Attól azért ne tarts, hogy hinném igazad és a te fekete elveidhez tértem!
- Vámpír - Korai lenne még igazam, barátom, hisz csak négy életbe láthattunk bele. Hátra van tehát még hat további jellem, vagyis fogadásunk több, mint a fele. Azt vallod: az ember alapvetően jó, a többségben nincsen gonosznak nyoma, és ártatlanokat öltem éhségemben, templomom az ősi Rossznak otthona.
- Hős - Pontosan. Szememben nem vagy más, mint gyilkos, kinek tetteiért pusztulnia kell. Áldozataid közt akadt ugyan bűnös, de zömük vértlen volt, lesz még erre jel. Percig sem aggódom fogadásunk miatt, mert tudom, hogy végül úgymint megnyerem: tíz között lesz olyan, akinek ártatlan vére szárad a te gonosz lelken.
- Vámpír - Magabiztosságod roppant lenyűgöző. Vagy hívjam vak hitnek inkább e vonást? Megannyi példáját láttam már, milyen az, ki hit hályogától nem lát semmi mást, és láthattam azt is, midőn porba hullott a hályog szeméről s rádöbrent az elme: mert nem készült fel rá, hogy valóság lehet, most összeroppantja őt titkolt félelme.
- Hős - Engem nem ingathatsz meg szilárd hitemben! A szerencse eddig neked kedvezett. Mint a vén óceán milliárd cseppjében, fajtám tagjai közt is van szennyezett – nagy számok törvénye ez csupán és nem több; sokat pusztítottál dekádok alatt, ámde a gyilkosok és tolvajok mellett számtalan tiszta és szép lélek akadt.
- Vámpír - Az emberiséget két nagy kórság sújtja, ki egyiktől, ki meg a másiktól szenved: az egyik túlzottan kishitű magához, ezért nem sikerül neki, bármihez kezd, közben a másikat meg nagyképűsége, bolond gögje viszi, hajtja csak előre, mígnem szembesül az igazsággal végül, és sárba rogy, nem kap többé új erőre.
- Hős - Túl kicsiny hitűek, gögös nagyképűek... Más típus szerinted nem is létezik? Hisz te magad mondtad, hogy könnyen tévedhet, ki féligazságok közt ítélkezik.
- Vámpír - Hogyha létezik is oly ember esetleg, ki jól értékeli helyét a világban, én eddig az elmúlt évszázadok során fajtádból egyetlen egy ilyet se láttam.
- Hős - Meglehet, a saját hályogod vakít el... Mondd meg hát, milyennek látod önmagad?
- Vámpír - Olyannak, ki sosem cselekszik kapkodva, bugyután a csalfa érzelmek miatt.
- Hős *(legyint)* - Csak éhségérzete alapján cselekszik... Na de sok beszédnek épp oly sok az alja. Haladjunk inkább és meséljen a múlt most jövőjének, amely a jelenben hallja!

5. színdobbanás

A Hős rámutat egy koponyára, a Vámpír megérinti a gyűrűvel. Csattanás, sötétség, szokásos effektek, világosodik a kép: nincs ház, egy erdei pihenő a helyszín. Két fa, egy asztal, mögötte ül a Jós a padon, fején kámzsa. Mellette egy szabad székek az asztal rövidebb végén, az asztalon kristálygömb és egy tál. A Zsivány az egyik fa mögött bújik meg, nem látszik. A Parasztasszony közeledik, maga elé bámul a földre, nem veszi észre a Jóst. Kezében kendővel letakart kosár. Ijedten összeressen, amikor a Jós reszelős hangján megszólal.

Jós *(feje lehajtva)* - Üdv néked, jó asszony, ki szép friss almákkal vásár napján remélsz hasznos üzletet!

Parasztasszony *(megáll)*- Üdv néked... De honnan tudod, mit gondoltam és hogy kosaramban mily árut viszek?

Jós *(leveti a kámzsát)* - Jós vagyok, így aztán számos dolgot látok, amik más számára rejtve maradnak.

- Parasztasszony - Jós? Akkor te látod jövőmet is, ugye? Jósoltatnék veled egyet magamnak...
- Jós - Egy rézpeták és két alma csupán ára. Ül le és feltárom neked sorsodat!
- Parasztasszony *(leül, leteszi a kosarat)* - Tisztes árnak tűnik, ha megfejtéd érte a reám ezután váró titkokat.
- Jós *(már nézi tenyerét)* - Add a tenyeredet asszony, akit otthon öt éhes száj és egy hú férj vár haza!
- Parasztasszony *(lelkes)* - Tényleg öt gyermekkel áldott minket az ég! Szádból a tudás szól, istenek szava!
- Jós *(vizsgálgatja, mutatja)* - A húsdobba vésett sorsvonalak rajza öt leánygyermeked képét mutatja! És látok itt még egy hatodik utódot, jövő ilyenkorra bölcső ringatja.
- Parasztasszony - Még egy gyermekünk lesz? Az öt lánnyal így is elég nehéz sorunk. Jaj, szegény fejem!
- Jós - E gyermek fiú lesz és a munkájából később számotokra jobb helyzet terem.
- Parasztasszony - Milyen munkája lesz? Talán maga mellé veszi inasnak a falu bognára?
- Jós *(elengedi, belenéz a gömbbe)* - E titkot kezded már nem mutatja sajnos, de a kristálygömböm mélye feltárja. Látok itt egy ifjút, barna hajú, izmos, és a bognármester műhelyében áll...
- Parasztasszony *(ő is nézi)* - Barna hajú, akár magam meg a férjem! És mondd, a műhelyben ugyan mit csinál?
- Jós - Inasként dolgozik vígan és serényen, munkáját dicséri épp a mestere... Úgy tervezi, órá hagyja majd műhelyét, mivel neki nincsen saját gyermeke.
- Parasztasszony *(örömmel)* - Bognárunk csakugyan gyermektelen maradt, mert a neje meddő, mindenki beszél! Ám azt, hogy ekkora szerencsénk lesz veled, nem is mertem volna én soha remélni!
- Jós - Addig azonban még sok-sok év van hátra, és egyet jó asszony nehogy elfeledj: sorsunknak fonálát összekuszálhatják, átírhadják létünk fenn az istenek! Most, hogy ismered már mindazt, ami várhat, tégy mindent úgy, mintha mit sem sejteneél, siess a vásárba, add el a gyümölcsöd! Idővel majd minden a helyére tér.
- Parasztasszony *(hálásan)* - Köszönöm jósságod! Úgy teszek, mint mondod! A szívemben éledt remény erőt ad, ezután könnyebben végzem dolgaimat, mosolyogva kelek fel majd nap mint nap.
- (fizet, a tálba rak mindent)* Tessék, fizetséged, ahogy megbeszéltük; két szép érett alma és egy rézpeták. Az ég legyen veled, bár kívánni se kell – hisz az ég van azzal, ki jövőbe lát.
- Jós - Ég legyen veled is és bízz a holnapban! Az almád utolsó szálig eladod, szorgos-dolgos munkád meghozza jutalmát, panaszra nem lehet hát semmi okod.
- Parasztasszony vidáman el, a Jós zsebre vágja a pénzt, majd beleharap az egyik almába. Az eddig a fa mögött megbúvó Zsivány előlép, leül mellé, elveszi a másik almát a tálról.*
- Zsivány - Elkérhettél volna kettő petákot is, biztos kifizeti, amilyen hiszékeny.
- Jós *(csámcsogva)* - Nem, nem komám, az rossz taktika lett volna! A bizalom és hit rendkívül képlékeny. Így most elégedett volt a jóslatommal, árát nem sokallja, gyanú nincs eszében, Amerre csak jár ma, mesél a nagy jósról és tódulnak hozzám majd mind sorban, szépen.
- Zsivány *(dobálja az almáját)* - Rendszerben, sokkal jobban értesz ehhez nyilván, hisz régebb óta élsz ebből, mint magam. Az biztos, hogy sokkal simább ez a munka, mint útonállóként tölteni meg hasam.
- Jós *(harap egyet)* - És nem zúdul reánk fegyverek hidege bosszúra szomjazó üldözők képében.
- Zsivány - Nekem is ez tetszik a leginkább benne! Remek, hogy társultunk cimbora, úgy vélem.

- (*leteszi az almáját*) Egészen elképeszt, mennyire pletykások s jámbor jelleműek itt az emberek! Kérdeznem is alig kellett köztük járva, meséltek ők nekem több, mint eleget!
- Jós (*csámcsogva*
(*csúfondárosan*)) - Remekül végezted dolgodat barátom, épp eleget tudunk róluk mostanra – az iménti nőt is azzal szédítettem, hogy öt leányát a „keze mutatta”...
- Zsivány - Jó, de mi lesz, ha a vásárban fecsegve kíváncsi fülekbe ültet bogarat? Más faluban élőt mivel szédítesz meg? Bajba kerülhetünk, hogyha nincs adat.
- Jós - Ne aggódj emiatt, rögtönzők valamit, ahogy eddig számos alkalommal tettem. Csak emberismeret szükséges munkánkhoz és a hiszékenyek nem érhetnek tetten.
- Zsivány - Tetten nem, az egyszer egészen bizonyos. Legfeljebb szavadon foghatnának téged. De végső esetben előlépek majd én, és törre cserélem szélbe veszett érved!
- Jós (*megette,*
a csumát visszarakja) - Reméljük, nem kerül sor erre, cimbora; kazalnyi kaszás parasztnak tőr kevés, amíg meg egyedül áll előttem bárki, probléma esetén leütni elég.
- Zsivány (*felpattan,*
elbújik a fa mögé) - Csitt! Valaki közelg megint az ösvényen! Hangjából ítélve az a hegyi törpe, aki a suszternél vásárolt új bocskort, zsákja állítólag arannyal van tömve!
- A Jós fejére hajtja kámzsáját, nem látszik az arca. A Törpe kedvenc bányalovas dalát dúdolgatva jön, csuklik, részeg, imbolygó léptekkel halad. Nem veszi észre a Jóst.*
- Jós - Üdv néked, jó vándor, ki veszélyes sziklák és szürke kövek közt nyüvöd bocskorod!
- Törpe (*megbotlik*) - Üdv néked is izé... Ki arcodat rejtve, idődet az erdő mélyén múlatod!
- Jós (*leveti a kámzsát*) - Barátom, az idő oly különös dolog, azt képzeljük mind, hogy telik, elhalad – ám az, kinek szeme lát múltat és jövőt, jól tudja: az idő örök pillanat.
- Törpe (*bambán áll*) - Aha...
- Jós (*torkot köszörül*) - Mondd csak, törpe uram, nem vagy kíváncsi rá, mily titkok lapulnak meg jövőd falán?
- Törpe (*odaimbolyog,*
leül, csuklik) - Már hogy a ménkűbe ne lennék kíváncsi! De miért kérdezed, látnok vagy talán?
- Jós (*a tenyerét nézi*) - Jós vagyok barátom, számos dolgot látok, amit egyszerű szem észre nem vehet. Kérges tenyeredből többek közt megmondom; ma csinált új bocskort a suszter neked.
- Törpe (*nézi a saját*
tenyerét, jós fintorogva
elengedi) - Tyű, a mindenségit! Igazán jojós vagy! Én csak annyit látok, hogy koszos kezem. Elárulod azt is, milyen nő lesz párom pár évtized múlva, s lesz-e gyermekem?
- Jós (*ruhájába törli*
a kezét) - Szívesen megmondom kellő fizetségért, tudományom előtt nem lehet titok.
- Törpe (*csuklik*) - Akkor mondjad és én megfizetem szavad! Nem baj, ha pénz helyett aranyat adok?
- Jós (*mohón*
belenéz) - Nem baj, nem baj, az is megfelel, barátom! Nézzük hát a gömböt, mit mutat a kép? Látok egy csodaszép, törpe hajadont itt, tüzes jelleme van, szeme színe kék...
- A Törpe váratlanul az asztalra borul és elalszik, hangosan hortyog. A Jós hátrarezzzen ültében, majd óvatosan odahajol, megböki az alvó vállát. A fa mögül előjön a Zsivány, kezében husáng.*
- Jós (*csalódottan*) - Na tessék, elaludt, mint akit lecsaptak! Négy fiút készítettem hazudni neki.
- A Zsivány leteszi a husángot az asztalra, belekukkant a zsákba. A Jós feláll az asztal mögül.*
- Zsivány - Én meg azon voltam, hogy leütöm végre. A munkánkat még az ég is könnyíti!

(elveszi róla a zsákot) Fogjuk gyorsan zsákját és tűnjünk el innen, ebből hónapokig vígan élhetünk, sokáig kitart e pár rögcse komám, nem kell jósolnunk, mégis henyélhetünk!

A Jós felkapja a husángot, és leüti a Zsiványt, az földre roskad, elterül. Elveszi a zsákot, belerakja a gömböt is, hátára veszi. Induláskor felkapja még az almát is.

Jós
(indul) - Lehet. Ámde tovább kitart, hogyha nem kell kétfelé osztani, igaz, cimbora?
Szép álmokat és majd magyarázz ügyesen, mikor magadhoz térsz, te kis ostoba!

Elsötétül a kép, megint a Hős és a Vámpír látszik. A Vámpír leszökken a kőasztalról, majd a földre ül, szemben a Hőssel, de kardtávon kívül.

Vámpír - Nicsak, mily váratlan fordulatot láttunk.... Cinkosból áldozat lett itt hirtelen.
Tétovázás nélkül támad hátba bárkit a fajtád, ha erre alkalom terem.

Hős *(morcosan)* - Nem mindenki ilyen, általánosítasz, bár téged igazol most e két lator.
Élősködő férgek, aljas szélhámosok. Szívüket látja, ki zsebükbe kotor.

Vámpír - A jóst is bűnösnek könyvelhetjük el hát a növekvő sorban, nincsen ellenérv?

Hős *(bólint)* - Agyafúrt csaló volt, selymes szavainak bedőlt a sok balga, csapdájába tért.
Ámította őket, kicsalta a pénzüket, színes álmokat szőtt a szemük elé,
végül még társát is lecsapta a hitvány, betyárbecsületből sem szorult belé.

Vámpír - Az büne, hogy színes álmokat adott el nekik saját szürke álmaik helyett,
és ezért cserébe pénzt zsebelt be tőlük, mit önként fizettek ki az emberek.
Csakhogy nem mondhatott nekik semmi olyat, amit ne akartak volna hinni rég –
jó emberismerő kell eme szakmához, ki azt mondja vissza, amit vár a nép.

Hős - Akkor is gazember, ha saját kicsinyes reményük tükrözte vissza a szava,
hiszen valóságos tényként közölt mindent, nem számított, lesz-e bárkinek baja!

Vámpír - Az összes halandó kíváncsi sorsára, tudni vágyik, léte mi felé halad,
és amelyik megsejt holnapjából bármit, máris elébe vagy előle szalad.

Hős - Veszélyes a jövő képét megfesteni, mert a keretekbe foglalt látomás
új tettekre sarkall, más irányba fordít, aztán csúf kudarc lesz vége, semmi más.

Vámpír - Szerinted nem mindegy, valós avagy hamis a jóslat, amelytől másként lép a láb?
Mint az ötgyermekes asszony is megmondta: reményt adott a jós, így hasznára vált!

Hős - De a hamis remény, mely magasra emel, végül annál mélyebb szakadékba sújt,
s nem mindenki képes régi terhein túl elviselni még az újabb zsáknyi súlyt.

Vámpír - Hamis remény nincsen, mint ahogy igaz sem. A remény csupán a hit langyos szele,
az pedig, hogy miben hiszünk és miben nem, jellemünk és eszünk kára-érdeme.

Fokozatosan elsötétül a színpad, vége az első felvonásnak, szünet.

II. FELVONÁS

6. színdobbanás

Hős (*gyanakodva*) - Valamit furcsállok a varázslatodban... Eddig öt életbe bámultunk bele, s mind egymáshoz közel zajló cselekmény volt, térben és időben nem vált ötfele.

Vámpír (*könnyedén*) - Nincsen ebben semmi furcsaság barátom, vadászterületem a tágas vidék, mely erdőkben és jó termőföldben gazdag, ám falvakból itt a választék kevés. Az, hogy néhány napot ölelt fel, mit láttunk, véletlen csupán a idő tengelyén, és az esetekben szereplő emberek később külön-külön kerültek elém.

Hős - Rendben, elfogadom a véletlen elvét és a törpéről már szót se kérdezek – nyilván ő is merő véletlenből járt ott; pont akkor, pont arra, mint a többiek. Hadd jöjjön egy új csont és egy újabb jellem, a fogadás véget addig úgyszem érem.

Vámpír (*ránézve*) - És minden új csonttal közelebb van hozzám ereidben futó trófeám: a vér!

A Hős rámutat megint egy koponyára, csattanás, sötétség, stb. A világosodó helyszín egy trónterem belseje, a trónuson ül a Király, koronája félrecsúszva, alszik. Tőle nem messze kis asztal áll széssel, ott ül a Tanácsadó, előtte könyv, fejét kétségbeesetten támasztja egyik kezén, másikkal a monokliját tartja, úgy böngészi a könyvben írtakat. A trón mellett áll a Testőr némán.

Király (*álmában*) - Ejnye, rossz kislány! Hát szabad ilyet tenni? Engesztelj ki minket édes csókokkal!

Tanácsadó (*felnéz*) - Na tessék, már megint hölgyekkel álmodik. Én miért álmodom folyton pókokkal? Persze könnyű neki: ébren is csak nőkkel enyeleg naphosszat, hát mit kapna mást? Szökét, barnát, bögyöst hoz neki az álom, míg nekem pókot és baljós látomást.

Király (*álmában*) - Juj, ne harapj belénk, te kis vadóc nőstény! Ez királyi jogar, szépen bánj velem!

Tanácsadó (*újra felnéz*) - Azt hiszem, mégiscsak felébresztem most már, mielőtt erre jár királyi neje...

Feláll, köhécsel, várja a reakciót. Hangosabban köhög, de a Király nem ébred fel. Tapsol párat, de semmi hatása. Fűtyül, erre se ébred fel.

Tanácsadó - Oly mélyen szundikál felkent uralkodónk, mint télen a medve, s pont annyi esze – csak az évéshez és fajfenntartáshoz ért, országa gondjait nem fogja feje. Pedig nagy baj készül, de hiába mondom napok óta neki, ő vígan mulat, míg ellenségei ezalatt dolgoznak, megnyernek tervükhöz számos nagyurat.

A Testőr váratlanul hatalmasat tüsszent, a Király ijedten ugrik talpra. Tanácsadó tisztelettel meghajol.

Király (*viesszül, unottan*) - Mi az? Ki az? Támad a szomszédos ország? ...Ja, csak te vagy az, derék tanácsadónk? Megint jelteni akarsz nekünk nyilván. Akkor hát mondd: hogy áll kivetett adónk?

Tanácsadó (*ő is leül*) - Nem éppen jól, felség! Zúgolódik a nép, túl sok nekik már ez az újabb teher, és a hangulatuk lázadásra érik...

Király(*közbevág, legyint*)- Ugyan, kivégezzük, ki lázadni mer!

Tanácsadó - Felség, itt nem néhány rebellisről van szó! Az egész országban készül már a vész! Hogyha nem csökkentjük az adóterheket, felséged élete s trónja odavész!

Király (*derűsen*) - Túlságosan sokat aggódsz, ez a bajod – hajlamos erre, ki csak munkának él. Tudod mit? Ezennel meg is parancsoljuk, hogy az esti bálon Te is részt vegyél! Jót fog tenni neked a megannyi bájos fiatal női arc s pihegő kebel – szép udvarhölgyek közt ellazulsz majd végre és talán kevésbé szorongó leszel.

Tanácsadó (*ijedten*) - De én nem szorongok, csupán a helyzetet elemeztem felség, hisz ezért vagyok! Most nem a mulatás és tánc ideje van. Felhők gyülekeznek, s árnyalnak Napot.

- Király (*ásít*) - Mily költői vagy ma, derék alattvalónk! Hanem azt mondjuk, hogy e szóból elég. Aggódni ráérünk, ha valóban baj van, most inkább az izgat, mi lesz az ebéd!
- Tanácsadó - Ízletes ételek, jó borok, szép hölgyek – ennél egy királynak több dolga, uram, és ha a nép kegyét elveszíti egyszer, mélybe hullik végül, mint már oly sokan...
- Király (*hidegen*) - Nem tetszik e beszéd fenséges fülünknek! Ha nem ismernénk jól hű jellemedet, akár azt hihetnénk, hogy fenyegetsz minket! Ne fess elénk ilyen borús képeket!
- Tanácsadó (*felemelt tenyérrel*) - Bocsásson meg felség, de valóban borús a kép, melyet látni országszerte már, és a fenyegetés –, melytől óvnám egyre –, ott ül a kapuknál, csak egy jelre vár. Szövetséget kötött titokban pár főúr, habár bizonyíték nincsen sajna még, de híreket kaptam, hogy csatlósok szítják a nép csendes tüzét, mely amúgy is ég.
- Király (*szemeit forgatva*) - Kósza hírek, szóbeszéd, megannyi pletyka csak, amiről pár vénasszony regél... Ezeknek alapján vádolnánk meg olyat, kinek ereiben kék vér csördögél? Nem vonjuk magunkra családjaik dühét, nem indítunk addig mi vizsgálatot, amíg nincsen biztos tudomásunk róla, hogy valóban ártó szándék sunnyog ott!
- Tanácsadó - De ha nincs vizsgálat, miképp szerezhethetnénk bizonyítékot rá és igaz tanút? Késő lesz felséged számára, ha tettek igazolják végül a szörnyű gyanút!
- Király - Bizonyíték, tanú, beigazolt tények... A világ egyszerűbb, nem ily összetett, és sohasem lehetsz biztos semmiben sem, mert a tervek helyett gyakran szól a tett. Nincsen köbe vésvé gondolat és szándék, bármikor fordíthat rajtuk pillanat, és más utat tapos már a vándor lába, régi célt feledve másfelé halad.
- Tanácsadó (*makacsul*) - De az a pillanat, mely szándékot fordít, gyakran mégis ember által tervezett – háborút is nyerhet egy ügyes stratégia, legyen bármily kicsiny s gyenge a sereg.
- Király - Számbavehetetlen minden eshetőség, csupán a szerencsén múlnak helyzetek, a szerencse pedig azokat kíséri, (*felfelé bök ujjával*) akiket kedvelnek fenn az istenek.
- Tanácsadó - Égiek szeszélyes kegyét várni bajban épp olyan, mint lesni erdőben vadat, és nyílveszőnk helyett abban bizakodni, hogy ijedtében majd karunkba szalad. Van rá eshetőség... Kopók által üzött nyúl vagy róka olykor tényleg ezt teszi, de felsül a vadász, aki erre számít és bekövetkeztét biztosnak veszi.
- Király (*türelmetlenül*) - S vajon attól félni, hogy vadászra lőnek a nyulak és rókák, miféle dolog? A megvesztett vad is kifekszik a fűben, ha lázas kis szíve többé nem dobog!
- Tanácsadó - Kifekszik valóban, de bomló teteme száz másikat fertőz, csúf járványt idéz – és százzal egyszerre nem bír el a vadász, sem tucatnyi elszánt, tapasztalt vitéz.
- Király (*hévvél*) - Akkor elbír vele a legősibb erő: tűz falja fel bűzös, hitvány hordáját, és a csürheszellem szürke füstté oszlik, lángok emésztik el makacs fajtáját!
- Tanácsadó - Rókából és nyulból könnyen oroszlán lesz, ha pusztulni látja kölykét, otthonát, és önnön életét sem féltve már többé, eszelős haraggal úzi gyilkosát.
- Király (*kioktatón*) - Ám haragja kevés, oroszlánszíve sem különb, mint a többi: megállítható. A macska lenyúzott bőre remek anyag; intő példa gyanánt kiállítható. Unjuk már egy kissé vészmadárkodásod, távozz most körünkől és készülj, pihenj – a ma esti bálon elvárjuk, hogy ott légy, hátha majd utána nem leszel ilyen... Az élet nem tervrajz, nem egy stratégia, melynek száz kigondolt lépés szab utat, úgysem tudod, mi vár, hát élj csak a mának és élvezd, míg lehet, ne töprengj sokat!
- Tanácsadó (*feláll,*) - Igaza van felség, életet tervezni nem lehet előre, csupán a halált.

- meghajol)* Most megyek, amint azt parancsolta nekem, hogy frissen, pihenten élvezzem a bált.
- Tanácsadó távozik, a Király kettesben marad az Testőrrel. Feláll, odasétál az asztalhoz, belenéz az ott felejtett könyvbe.*
- Király - Nevek s megjegyzések, száraz ostobaság! A sok adat között elsikkad a tény.
A túlzott tudás csak arra jó, hogy ártson; ki kevesebbet tud, boldogabban él.
(kézbe veszi a könyvet) ...Ám boldog, de rövid élet helyett inkább a boldog és hosszú élet volna jobb.
Néhány gyanús nevet majd teljes titokban törölnek e könyvből a bérgyilkosok!
Tanácsadónk persze nem tudhatja ezt meg, napokig kárálna eszmékről nekünk – igazságra kényes, túlérzékeny lelke azt szajkózná egyre, hogy bölcssek legyünk...
Szerinte nem lehet pusztán sejtés révén komoly döntést hozni vagy ítéletet, mert minden világi értéknél és kincsnél drágábbnak tartja az emberéletem.
(becsapja a könyvet) Én is annak tartom – legértékesebbnek – minden egyéb fölött saját életem, így hát nem érdekel, gyanú vagy valóság, *(visszadobja)* vélt ellenségre sincs szükségem nekem!
- Elsötétül a kép, ismét a Vámpír és a Hős látszik.*
- Hős - Hitvány bűnös ez is, talán még hitványabb, mint az eddigiek. Újabb pont neked.
Aki könnyedén küld halálba akárkit, s népét sanyargatja, az jó nem lehet.
- Vámpír *(merengve)* - Született király volt ez a koronás fő, kapzsi, élvhajhász és szájalomtól mentes,
de megtanulta jól, mennyit ér az élet, parasztnak éppen úgy, akár a nemesnek.
Egy esélyt kínáltam: a legutoljára kivégzett lázadó nevéért szabad –
ám családnevét sem tudta megmondani, reszketve hallgattak ajkán a szavak.
Két bő évszázad is eltelt már azóta, hogy ő ült bele a díszes bársonyszékbe,
és miként a sorban elődök-utódok, nem volt ő se méltó a felkent tisztségre.
- Hős *(meglepetten)* - Azt mondd, királyok közt eddig nem akadt, ki megérdemelten kapta volna címét?
Pedig biztos akadt, hisz örzi megannyi hősi ének s rege mai napig hírét.
Sok dicső királyunk emlékét foglalták rímbe a dalnokok cédrusfa lantjukkal,
és bár szépítenek a meséik nyilván, de valóság szárnyal szép zengő hangjukkal!
- Vámpír *(cinikusan)* - Na persze, valahány régi s új mesének megvan igaz magja, valóságalapja...
Ám más valóságot lát az úr és szolga, hogyha szemeivel helyzetét kutatja.
Királyt másként ítél meg királyné, herceg, tanácsos és hóhér, paraszt és katona –
összerakva a sok kis valóság-szelet az egyiknek éhkopp, másiknak lakoma.
- Hős *(tovább érvel)* - De az, aki jó és igazságos király, magánemberként is az kell, hogy legyen,
jellemét mindenkor hordozza magában, bármerre járjon és bármit is tegyen!
- Vámpír - A nép sose látja királyát igazán, adóját s törvényét érzi csupán torkán,
ezért ha kevésbé nyúzza őt behajtó, máris jó embert vél az országnak trónján.
Palotafalak közt sok minden történik, amit a balga nép nem sejthet meg soha,
és a krónikák sem fedik fel a titkot, hogy mily ember fején ült arany korona.
- Hős *(kis hallgatás után)*- Ezen érveidet elismerem vámpír, de akármit mondj, azt továbbra sem hiszem,
hogy századok során a királyok között nem akadt jó ember eddig még senki sem!
A királyságok mind idősebbek nálad, bármily hosszúra nyúlt síron túli léted,
te sem ismerhettél minden uralkodót, korok tűntek le és velük együtt népek!
- Vámpír - Ismét eredeti állításod hozod, azt citálok elém, visszatérsz ide,
hiszed: van, volt és lesz tisztalelkű ember és királyok közt is kellett lennie.
Mivel fogadásunk tárgya eldönteni, e vitára több szót vesztegetni kár,
porrá lett nagyurak dicső szép regéi úgyse derítenek fényt semmire már.
- Hős - Józan meglátás, hát haladjunk most tovább fogadásunk mentén addig, amíg kell.
Egyikünk igaza meginog majd végül, közben a másiké támaszára lel.

Vámpír - Jöjjön akkor most a hetedik koponya, kukkantsunk múltjába, nézzük mit regél,
és miként a csaló jós kijelentette: idővel majd minden a helyére tér.

7. színdobbanás

Hős megint választ egyet, Vámpír megérinti, csattanás, sötét. Hálószoza, közepén ágy, benne a Kalmár, feje alatt egy nagypárna és egy kisebb, félig ülő helyzetben fekszik. Mellette egy széken üldögél a Kalmárné, derűs arccal nézi haldokló férjét.

Kalmár (*bánkódva*) - Jaj én szép kedvesem, oly fájoan hamar szólítanak engem el az istenek...

Kalmárné - Még hogy hamar! Kettő hosszú éve annak, hogy megesküdtünk és én lettem nejed!
Jól emlékezem én a csúf, borús napra, midőn oltár előtt ígent mondott szánk –
nem sejtettük még, hogy meddig tart s milyen lesz mindaz, ami akkor várt ott mireánk.

Kalmár - Igaz, két boldog év megadatott nekünk, de én oly rövidnek találom ezt, drágám!

Kalmárné (*gúnyosan*) (*körmeit nézegeti*) - Én biz' mást találtam rövidnek szívecském és mindig az undor fogott el a láttán,
no de összeszorítottam fogam és kibírtam, hallgattam és türtem ameddig csak kellett.
Játszottam a boldog feleség szerepét, aki vidáman él hitese ura mellett.

Kalmár (*döbben*) - Hogyan? Hát halálos ágyamon tudom meg, hogy te boldogtalan voltál énvelem?
Hozzám bújva mindig örömtől ragyogtál! Mi okból hazudtál, áruld el nekem!

Kalmárné (*durván*) - Ugyanazért, miért hozzád mentem nőül, te ostoba szamar! Mégis mit hittél?
Vagyonod öröklöm majd a holtod után, cserébe nem nagy ár néhány gyatra éj.
Miként gondolhattad, hogy fiatal testem teérted forr, vágyam teérted tüzel?
Ráncos aggastyánért minek epekedne egy ifjú hajadon, ha semmit se nyer?
Mint minden ostoba, hiú férfiembert, téged is meggyőzött pár hízelgő szó,
fel sem merült benned, hogy korodnál fogva nem vagy éppenséggel énhozzám való!

Kalmár (*fájdalommal*) - Csupán pénzem kellett, nem szerető szívem... Hazugság volt szavad, hazug mosolyod,
végig azt lested csak, azt vártad rám nézve, melyik nap lesz az, melyen elpatkolok!
Ó, én balga bolond! Megszédített lényed, elbűvölt két tisztán csillogó szemed,
és nem vettem észre, hogy ez a csodás fény aranyaimnak szól, vágyat arra vet.

Kalmárné (*hűvösen*) - Koporsószőkevény! Jó sokáig húztad, pedig azt reméltem, hamar sírba térsz.
Senki se lepődött volna meg a tényen, ha nászi ágyunkból túlvilágra mész...
Csakhogy aszott tested jóval erősebb volt, mint vártam s reméltem. Türelmem fogyott.
Így végül kezembe vettem a dolgokat és kitartó munkám eredményt hozott.
A méregből egész kicsinyke mennyiség volt ételeidbe napi porció...
Túl gyanús lett volna, ha hirtelen halsz meg, míg e lassú forma elfogadható.

Kalmár (*levegő után kapkodva*) (*keserűen*) - Mi...? Hogy..?! Megmérgeztél orvul és titokban! Te lelketlen kígyó, hogy tehetted ezt?!
Ezért hagyott el hát minden életerőm, ettől hígul vérem, s lázban ég e test!
Hat nappal ezelőtt nagy terveket szöve sétáltam az utcán, vidám volt a lét...
Most pedig szavaid szívemet tépdesik, komisz mérgeid húsom mohón rágja szét.

Kalmárné (*előrehajol ültében*) - Patkányméreg drágám, a patikus adta. Esküdtött reá, hogy nincs hatékonyabb –
bármeekkora patkányt kinyuvaszt ez a szer, még a legszívósabb dögből sem marad.
A kedvenc kutyádon próbáltam ki előbb, nehogy túl nagy dózist kapjál hirtelen,
s amikor már tudtam, mennyi kell belőle, fűszereztem véle minden étken.

Kalmár (*keserűen*) - Hát még szerencsétlen hű kutyám sem úszta meg e szörnyű véget? Ó, szegény ebem!

- Kalmárné - Legalább nem vonyít téged hiányolva! A buta korcs immár föld alatt pihen. Tetemét titokban elvonszoltam éjjel, ki az erdőszélre, és ott ástam el – ha bárki kérdezne ezután felőle, azt mondom, megszökött, nincsen semmi jel.
- Kalmár *(dühösen)* - Te kegyetlen, álszent, hazug asszonyállat! Hálátlan perszóna, szívtelen alak! Önző, rút szörnyet rejt bájos arcod maszkija, számító kapzsiság, mely benned dagad!
- Kalmárné *(kéjesen)* - Dagad bennem más is néhány hónap múlva, csak győzzem kivárni én a gyászidőt! Nem kell majd titokban ölelnem szerelmem, mint ahogy öleltem mindig ezelőtt. Szépen egybekelünk és boldogan élünk, senki nem szólhatja meg erkölcsömet – a szomorú özvegy gyógyul bánatából, újra szerelmes lesz, láttak már ilyet.
- Kikapja a kispárnát a feje alól és mérgében hozzávágja, majd erőltlenül visszahanyatlik.*
- Kalmár *(felül)* - Riherongy, cemende, hűtlen senkiházi! Meg is csaltál engem, átkozott szuka?! Hanem megbánod még bűnös tetteidet és a vagyonom sem lesz tiéd soha!
- Kalmárné *(elkapta)* - Mivel nincsen fiad, a törvényes nejed örökli mindened, és az én vagyok. Enyém lesz a házad, birtokod, letéted. Nem kapnak belőle egyéb rokonok!
- Kalmár *(felkacag)* - Tévedsz, van egy fiam! Ifjúkori botlás nem kívánt gyümölcse, de a vér jogán öreá hagyom én örökül mindenem, s kikötöm: ne tőrjön téged birtokán! A papért küldetél, vele megíratom új végakaratom, meggyónok neki – Te pedig semmit sem tehetsz már ellene, jussodat a papír semmissé teszi!
- (köhög, kis szünet)* És azt is elmondom, hogy ármánykodásod juttatod e végre, te vagy gyilkosom. Jobb hát, ha menekülsz, ameddig teheted! Büntetésed immár sarkadban oszon!
- Kalmárné *(gúnyosan)* - Végrendelkezéshez tiszta elme kéne, te pedig zavart vagy sajnos, kedvesem, össze-vissza beszélsz, mert hív már az álom, amelyből ébredni nem fogsz sohasem. Lázas képzelgésed hazugsággal vádol és egy nem létező utódról beszél, de mindenki tudja, mily példásan éltünk, és e példás élet most pártomra kél. Akik láttak minket, akikkel beszéltem, mind épp oly naívak, mint te, férjecsém –
- (mézes-mázosan)* az egész faluban azt képzelik rólam, hogy szívem szakad meg, ha téged baj ér.
- Kalmár *(mérgesen)* - Azt hiszed, bolondnak kiálthatsz ki engem, s a pap elfogadja könnyedén szavad? Utána fog járni mindannak, mit mondok és győz az igazság, ne áltasd magad! Zokogó özvegyet hiába is játszol, sok hulló női könny túl kevés ehhez. Egy héttel ezelőtt fűgén jártam-keltem és ez mondandómnak alapot szerez.
- Kalmárné *(gúnyosan)* - Persze, persze, nyilván... Ne izgasd fel magad, árt az egészségnek, tudhatnád szívem! Márpedig úgy látom, egészséged fogytán, hiszen épp haldokolsz. Meséld el, milyen?
- Kalmár *(felnyög)* Ah, de görcsöl gyomrom! Savként mar a lég is, ahogyan tudómba kortyát hörpölöm... A lelken szárad lassú kínhalálom, de vigasztal mégis sivár örömöm, mert így lesz időm rá, hogy megcselekedjem mindazt, amit imént elsoroltam én. E lassú méreg lesz a te halálod is, erőt ad nekem még a fanyar remény.
- Kalmárné *(tettetett szomorúsággal)* - Erőt ad, de meddig? Attól tartok édes, mire a pap megjő, te már holt leszel. Ő csak engem talál, ahogy rád borulva siratlak bánattal, mint jó férjet kell.
- Kalmár *(imádkozik)* - A bosszú istene meghallgatja imám, fohászodom érte, hogy bírjam ki még, nem gyűrhet le addig alattomos méreged, ameddig szívemben bosszúm vágya ég! Ó, te magasságos, ki a gyarló lelkek elorzott igazát pártolod dühvel! Könyörögve kérlek, adj még egy kis időt, adj még egy kis erőt, míg a vég jön el! Segíts meg most engem, hogy bosszút állhassak sorsom megrontóján, hűtlen nejemem, és tiszta elmével mondhassam el mindazt, amit e kegyetlen nő tett ellenem!

- Kalmárné (*kacag*) (*gúnyosan*) - Ez aztán a fohász! Látszik, szívből szóltál és ifjonti tűz hajt: kamasz haragod. Nagy kár, hogy e tűzből a két évünk alatt ágyunkba egyetlen kis láng sem jutott.
- Kalmár (*nyugodtan*) - Valahány mondatod egy újabb tördöfés, de hiába szurkálsz, nem árt már nekem! Megkövült a burka, páncélba öltözött egykoron teérted dobbanó szívem. Nincs benne szánalom, nincs benne többé vágy és nem érheti el már a fájdalom – felesleges tehát bármit is mondanod, maró gúnyod többé úgyse fájlalom.
- Kalmárné (*vállat von*) - Hogyha gúnyom nem mar, majd mardos a méreg, ereidben kering, átvág burkodon. Jeges ujjával percenként mind jobban szorongat a halál gyöngö torkodon.
- Kalmár - Jeges ujjá hűti lázas testem hőjét, az utolsó órán erőm visszatér, s mire végleg kihül majd korpuszom tőle, addigra téged is elér ez a dér.
- Kalmárné (*feláll*) - Csakhogy nem várom meg tétlenül és bambán, okosabb vagyok én annál, kedvesem! Jó utat kívánok most a túlvilágra! Ne szenvedj tovább már, pihenj csendesen!
- A kezében fogott kispárnával odalép a fejéhez és rászorítja az arcára, a Kalmár próbálja eltolni a kezét, küzd az életéért, de hiába, végül nem moccan többet. Kalmárné berakja a kispárnát a halott feje alá, elrendezgeti.*
- Kalmárné (*lenéz rá*) (*tenyerével lezárja a a halott szemét*) - Így ni, vége van hát. Jöhet a pap most már és jöhet az újabb, özvegyi szerep – csupán egy temetés, meg hat rövid hónap, aztán végre gazdag, boldog nő leszek! Bolond, naív, vén trotty, ostoba pénzeszsák! Az orránál fogva vezetgettem én, s ő nem vette észre, hiszen nem akarta: a hiúság fátyla csüngött két szemén.
- Elsötétül a kép, újra a Vámpír és a Hős látszik. A Hős fejét csóválva ül a földön, lábait átkulcsolva. A Vámpír a körmeit nézegeti, pontosan úgy, mint a Kalmárné a jelenet elején.*
- Hős (*rezignáltan*) - Meg sem kell szólalnod, ne fáradj kérdéssel. A hetedik pont is neked jár, tiéd.
- Vámpír (*derűsen*) - Én azért mégiscsak kérdeznék valamit, ami a számomra nem derült ki még. Mi alapján ítélsz egy tettet gonosznak, hogyha a cselekvő múltját nem tudod?
- Hős (*csodálkozva*) - Hogyhogy mi alapján? Nem értem kérdésed. A jó és a gonosz fogalma adott.
- Vámpír - A fogalmuk adott, de vajon ki adta? Persze, azt mondanád most: az istenek. Hanem én azt kérdelem: kitől tanulják meg e szavak értelmét a kisgyermek?
- Hős (*értetlenül*) - Szüleiktől nyilván és más emberektől. Éppen úgy, mint később a törvényeket, mely törvények szintén arra hivatottak, hogy gonosz tettektől jókat védjenek.
- Vámpír - És egy rablógyilkos gyermeke mit tanul? Mily eszmét, erkölcsöt ad atyja neki? Bűnös-e az a lény, aki nem is sejtí, hogy egy gonosz példa nyomát követi? Kinek cseperedvén nem tanítja senki, mit jelent a jóság és mi az a rossz, nem tud különbséget tenni a lelkében, önérdékét nézi, nem sejtve: gonosz.
- Hős - Rablók és gyilkosok pontosan tudják mind, hogy rossz, amit tesznek, és törvénytelen!
- Vámpír - Törvényt király szabott, tettük meg másnak rossz, számukra javakat, életet terem. Márpedig ezt érti még egy kisgyermek is: neki akkor jó, ha mástól elvehet. A természet rendje, ősi igazság ez, és ő nem tanul meg egyéb elveket.
- Hős (*dühösen*) - Rendben van, már megint igazat kell adjak: ki mit tanul ifjan, később abból él, ám mit nem tanult meg korán, kölyökfejjel, megtanulja majd, ha közösségbe tér!
- Vámpír - Csak azt tanulja meg, mit mondjon és tegyen, hogy befogadják őt ott a többiek, és miként érje el, hogy neki is legyen háza meg vagyona, mint a többinek. De a szíve mélyén kirekesztett marad, idegen a lelke, más, mint amazok.

Hiányzik belőle az, mi bennük megvan; nem ismer szájalmat, hisz ő sem kapott.

Hős (*kezével a sötétbe mutat*)

- Azonban e némben tettét nem mentheti semmilyen elmélet, semmiféle múlt – élvezettel nézte férje szenvedését, kínozza, míg végül kezétől kimúlt!

Vámpír (*gúnyosan*)

- Nem is mentegetem én a tette alól, számomra úgy jó, ha bűnösnek hiszed. Három koponya van még a tizedből hátra, s eddig engem pártol minden istened.

Hős

- Gúnyolódj nyugodtan, aggódni még ráérsz. Olyan ez az egész, mint egy jó ebéd: végén jön az omlós, finom almás rétes, mely a sok fogáson csúcspontként tetéz.

Vámpír (*örömmel*)

- Remek e hasonlat! Magam is ebéden gondolkodtam éppen, bár nem rétesen... Leves, sült hús, rétes nem enyhíthet azon, amit gyomrom érez, hogyha éhezem.

Hős (*megfogja a kardját*)

- No-no, ebédidőd arrébb van még jócskán! Inkább tekintsük meg a következőt – annyival közelebb terített asztalod vagy éhséged vége, örök pihenőd.

Vámpír

- Ne félj, tartom szavam, kár kardod markolnod. Mutasd, a nyolcadik hát melyik legyen?

Hős (*kardjával mutatja*)- Az ott, mely haraggal vicsorog faladról, bár a pusztán csonton nincsen érzélem.

Vámpír

- Akkor hogyan lehet haragos vicsora? A többi is ilyen, semmiben se más.

Hős

- Nem tudom, talán a fény törik meg másképp és ebből fakad a dühös látomás.

Vámpír

- Bizony, a szem gyakran űz tréfát élőkkel, mert ők olyképp nézik a környezetüket, mintha mindörökké tartana a világ, s benne örök lenne megszokott helyük. Magam másképp látom, jóval többet látok – a sorsnak ez is egy fura fíntora – én tényleg örökké élek e világban, így látom, mint múlik a lét s száll tova.

Megérinti a koponyát, csattanás, sötétség, dühös ordítás, majd csend.

8. színdobbanás

Lassan világosodik a kép: A Földesúr és barátai ülnek egy asztalnál, lakomáznak. Előttük egy alacsony széken kuporogva ül a Dalnok, kezében gitárja.

Barát 1

- Remek vadászat volt, és remek az étek, már csak egy jó nóta hiányzik ide!

Földesúr

- No, ezen ne múljék! Dalnok, játssz hát nekünk, pengesd meg hangszered, dalolj ízibe'!

Dalnok

- Ahogyan óhajtod, kegyelmes jó uram! Következzék akkor A sárkány dala. E régi éneket apámtól tanultam, tanulságot őriz valahány szava.

Pengetni kezdi a bús dalt, fájdalmasan, szomorúan énekel, az ivók lassan leeresztik poharaikat, homlokráncolva nézegetnek egymásra, kínosan fészkelődnek.

Magányosan ül a sárkány barlangjában,
az ideje lejárt, tudja. Halálán van.
Hosszú évszázadok alatt gyűjtött kincse
rendetlen halmokban hever körülötte.

Nézi megvénült szemével a dombokat,
arany, ezüst, gyémánt köztük bőven akad.
Számos ember sorsát őrzi hűvös fényük,

szembeszállni *vele* sosem volt esélyük.

Elbűvölte őt a kincsek csillogása,
városokat döntött romba kapzsisága,
nem volt elég a sok, neki még több kellett –
telhetetlen szíve hideg kővé dermedt...

Az asztaltársaság reakcióját látva a Földesúr mérges lesz, félbeszakítja a Dalnokot.

Földesúr - Elég volt! Mi ez a nyekergés, nyikorgás?! Vig nótát akarunk hallani, ebadta!

Barát 1 - Tényleg tanulságos, legfőképp számodra: akkor játszd, ha senki nincsen, aki hallja!

Röhögnek a tréfán, isznak. Pohárral a kezükben a többiek is mind gúnyolódni kezdenek, egyre részegebbek.

Barát 2 - Apádtól tanultad? Akkor mondd meg neki, jobb e cím: A sárkány siratódala – még a szárnyas hulló is sírva fakadna, ha fülébe jutna borús dallama!

A Dalnok egyenesen a szemébe néz, higgadtan, csöndesen válaszol neki.

Dalnok - Édesapám elhunyt, nyugodjék békében. Javaslatod neki meg nem mondhatom.

Barát 3 a mellette ülő füléhez hajol, de mindenki hallja amit mond:

Barát 3 - Ha eme strófákat kornyikálta szegény, elhalálózásán nem csodálkozom... (*Röhögnek, isznak*)

Földesúr - Most már értem, miért járnak vissza közénk néhanap a holtak túlvilágról át; elhunyt atyád zenél, s nem bírják hallgatni, ide menekülnek, ha hallják dalát!

Röhögnek, a Dalnok dühösen felpattan helyéről, egyik kezében a hangszer, másik kezét ökölbe szorítja.

Dalnok (*dühvel*) - Minden tréfának van határa e földön, még akkor is, ha e föld ura te vagy!
Dalnokul szegődtem hozzád, de távozom! Ég legyen veled és veletek, urak!

Kifelé indul mérgesen, az asztaltársaság elnémul, Földesúr hökkenten néz.

Földesúr
(*fenyegetőn*) - Megállj, bitang! Hangod megvettem aranyért, hát most aztán dalolj és zenélj nekem!
Vagy elfeledted tán, hogy birtokomon élsz és életed felett én rendelkezem?
Majd akkor távozol, amikor azt mondom! Most énekelj nekünk egy víg kocsmadalt!
Olyat, mire lehet mulatni uraknak és lehet nyakalni a sok jó italt!

A Dalnok megáll lehajtott fejjel, keze ökölben még mindig, dühtől remegve pördül meg. Övéről lekasztja pénzes zacskóját, odahajítja az asztalra a Földesúr elé.

Dalnok - Hangomat megvetted, de nem méltóságom! Az apám emlékét gyaláztad imént,
így most visszaadom aranyaid uram, tőlem ne várj többé dalos költeményt!
Akár kocsmadalt is énekeltem volna, de komisz gúnyotok sérti lelkemet.
Elmegyek, keresek inkább olyan helyet, ahol értékelik művészetemet!
Ti csak vedeljetek, mulassatok tovább, míg asztal alá nem borultok megint –
részeg uraságot a hízó disznótól nem különböztet meg, aki rátekint.

Mindannyian felpattannak a sértésre, csak Barát 2 marad ülve, ő már nagyon részeg. A Földesúr az asztalra csap ököllel

Földesúr - Mít merészelsz, te korcs?!

Barát 1 - Disznónak nevezett valamennyiünket a hitvány kutya!

Barát 2 (*csuklik*) - Disznó, kutya... tényleg állati jó bor ez, én mondom: a környék legjobb bora!

Barát 3 - Tűrhetetlen dolog! Sérteget bennünket e közrendű alak! Minő állapot!

Földesúr - Térdre mocskos paraszt, könyörögj, esdekelj, úgy kérd szavaidért a bocsánatot!

Dalnok - Előttetek ugyan én le nem térdelek! Pénzed visszaadtam, lakod elhagyom – tucatszertől sértésért cserébe jogosan járt nektek egyetlen, igaz mondatom.

A Földesúr előlép az asztal mögül, a többiek tétován szintén kijönnek, körbeveszik a Dalnokot. Barát 2 az asztalnál marad, zavaros szemekkel szemlélődik, csuklik.

Földesúr - Utoljára mondom piszok senkiházi: térdelj le, kövess meg minket, míg lehet! Nem tűröm senkitől, hogy így sértegessen engem vagy akármely jó vendégemet!

Dalnok - Utoljára mondom: le nem térdepelek. Eressz, hadd hagyjam el végre termetet!

Földesúr
(*többiekhez*) - Úgy?! Magadra vess hát, te pimasz pacsirta! Kivágom késemmel pörgő nyelvedet! Fogjátok szorosán a hitvány parasztot, megtanítom neki, hogy hol a helye! (*leveszi övéről kését*)
Többé nem gajdol már semmiféle nótát és szava sem lesz, hogy mocskoljon vele!

Földre taszítják, lefogják, a gitár kihullik kezéből, úgy állják körbe, hogy nem látni a nézőtér felől, mi történik, csak a fájdalmas ordítást hallani. Felegyenesednek, a Földesúr kezében véres a kés. Visszaülnek az asztalhoz.

Földesúr
(*poharat emel*) - Így ni, most már mehetsz, amerre csak akarsz! Búcsúdalt nem várunk tőled, dalnokom!
De egészségedre koccintunk mindnyájan, hangod emlékére hörpöljük borom!

A Dalnok feltápáskodik a földről, szája környéke véres, alsókarját szorítja oda fájdalmában, letörli ingujjával a vért. Megfogja a gitárját, nehézkesen kiegyenesedik, kihúzza magát. Végignéz a társaságon, majd sarkon fordul és lehajtott fejjel kimegy. Elsötétül a kép, újra a Vámpír és a Hős látszik.

Hős - Mintha madár szárnyát tépnék le helyéről, mintha ló bokáját törnék, épp olyan; lényegétől fosztott, önmagát elvesztett koldus lett a dalnok, léte céltalan.
Ennél kegyetlenebb dolgot nem tehettek volna vele semmit! Él, habár halott.

Vámpír - Én magam is élek, noha rég meghaltam, és lám, mégis milyen vidáman vagyok!

Hős - A te eseted más! Tőled nem vették el legbensőbb lényeged, őrzöd önmagad!

Vámpír - Valóban így hiszed? Nagyot tévedsz, komám! Más voltam, míg rám nem lelt e kárhozat!
Embernek születtem és emberként éltem, volt bennem vágó, érzés, volt szilárd hitem, ám az álmaimat elragadták tőlem, mindenem oda lett, hisz halott szívem.
Ettől a dalnoktól csak nyelvét rabolták, míg tőlem világom, testem, lelkemet – egy idegen bőrben ébredtem új napra és az új nap fénye fájón égetett!

Hős (*csöndesen*) - Milyen ember voltál s hogyan lett belőled voltaképpen vámpír? Mondd, mi volt neved?

Vámpír
(*dühvel*) - Nem számít, oly rég volt, magam sem emlékszem. Enyészeté a múlt, most jelen pereg.
Ne sajnálj! Bennem sincs sajnálat teérted, könny nélkül hörpölöm véred, ha nyerek!
Nem fog érdekelni engem, hogy ki voltál és nem számít semmit, hogy mi volt neved!

Hős - Nahát, mintha mégis lakozna szívedben emberi érzésből egy aprócska mag...
Dühösnek tűnsz, pedig a múltad már messze. Szenvtelen hűvösöd csupán gyatra maszk.

Vámpír (*nevetgélve*) - Méghogy dühös! Én csak figyelmeztettelek; felesleges engem szánni bárkinek, mert efféle érzést tőlem hiába vár, nem szánom kimúltát soha senkinek.

Hős - A nevem egyébként Ajnács, elárulom, csak hogy tudd, ki hozza rád a végzeted –

tízből nyolcat eddig rosszul választottam, de a kocka fordul, végül én nyerek!

Vámpír *(kelletlenül)* - Az én nevem Várdok volt hajdan e földön, hogyha mindenképpen tudni akarsz.

Hős *(döbbenet)* - Várdok, a nagy király, kinek tetteiről mai napig szólnak a regék s dalok?
Egy vörös sárkánnyal vívott bösz csatával zárul le tömérdék szép történeted –
dárdád szívébe szállt, de pusztító lángja elért még, midőn kimúlt a szörnyeteg.

Vámpír *(nevetve)* - Na ebből is látszik, milyen sokat ferdít a valóság arcán naív, balga nép!
Az a vörös sárkány legjobb barátom volt, akár az élete árán óvni kész.
(szomorkásan) Meg is tette: védett engem önmagamtól, amikor megtudta, hogy sorsként mi vár,
s mert más nem tehetett, megpróbált megölni, mielőtt az esküm a sötétbe zár.

Hős *(számonkérően)* - Miféle esküről beszélsz? Mire adtad királyként, emberként súlyos szavadat?
Esküd miatt lettél az éjszaka lényé? Mi bírt rávenni, hogy eladd magadat?!

Vámpír *(dühvel)* - Ne törődj te azzal! Eleget fecsegetem tovább múltamról, nincs már az a kor!
A sors karusszele forog, meg nem állhat, a világon mindent magával sodor!
Mi is benne ülünk, két kör még hátravan, s a szédült forgásból egyikünk kiszáll –
válassz hát, most jön a kilencedik kobak! Moccsatlan léte kedvünkért ma jár.

A Hős szótlánul rámutat megint egy koponyára, a Vámpír odamegy, de mielőtt megérintené a gyűrűvel, megtorpan egy pillanatra, töprengve nézi

Vámpír - Ez az egy koponya különleges darab, ajándékba kaptam néhány éve őt;
nem az én fogamtól ért véget gazdája, egy másik sorstársam ölte meg e nőt.

Hős - Bizarr egy ajándék, de nálad már semmin nem lepődhetek meg, Várdok, nagy király...
Nézzük, ajándékod miféle hölgyként élt, milyen titkot rejtett a most néma száj.

A Vámpír megérinti a gyűrűvel, csattanás, sötét, hangok.

9. színdobbanás

A felderengő képen egy egyszerű parasztlak: egy kis szekrény, egy ágy, mellette szék, a székre ruhák vannak terítve. Este van, a szobában egy petróleumlámpa ég, a félhomályban Suránka összehajtogatja a ruhákat az ágyon és a szekrénybe teszi őket, közben dudorászik. Egy gyenge fénynyaláb megvilágítja a Hóst, aki kardját eleresztve, hitetlenkedve feláll és meredten nézi a képet.

Hős *(suttogva)* - Suránka? Nem lehet... Ó, gyönyörű mátkám!

Suránka *(riadtan)* - Ki az? Ki jár ilyen későn házam táján?

Hős *(feltérdel)* - Ne félj, csak én vagyok, Ajnács, vőlegényed!

Vámpír - Ez a múlt, ne fáradj. Ő rég nem hall téged.

Suránka - Nyilván képzelődtem vagy egy bagoly szárnya surrant csak halk neszszel odakinn elébb.

Kanász *(belép)* - Nem bagoly volt, farkas! De ne félj, már nincs kinn... Bejött, mert vonzza a finom estebéd!
(magához húzza) Friss, puha, illatos húsrá vágyakozik, öled csábította újra most ide,
(megcsókolja) ölelj hát, galambom! A farkas éhségét csak a forró, édes hús csitítja le!

Hős *(felpattan)* - Micsoda?! Hogy mered?!

- Suránka(*eltolja*) - Ne te, ne! Egy hét van még az esküvőig, nem szabadna felém járnod addig már! Mindent elronthatsz, ha valaki meglát itt, vagy Ajnács véletlen egyszor itt talál!
- Kanász (*more*) - Úgy aggódsz, akárha tényleg hozzámennél a szerencsétlenhez és számítana.
- Suránka - Számít is! Helyetted őt verje az átok, amit rám bocsátott az a rút banya!
- Kanász - Így gondolom én is: inkább őt, mint engem, s inkább enyém légy, mint az ő asszonya! Minek ez a játék, az esküvő vele, hogyha engem szeretsz? (*félre*) Női logika...
- Suránka - Tudod jól, tartozom a vén boszorkának, a halálból hozott vissza engemet, és cserébe ezért alkut kellett kötnöm: magam helyett neki adom férjemet.
- Hős (*bambán*) - Nem lehet... Suránka...
- Kanász (*viccelődve*) - Tudom, ezt már mondtad, bár azt nem látom át, milyen módon fogod átadni neki... Becsalod magaddal az erdő mélyére és a vén szipirtó magát ráveti? Vagy bekötöd szemét, ágyadba engeded, ahol helyetted a banyára talál? Istenekre mondom, szinte látni vélem! És e vélt látvány csúf, akár a halál...
- Suránka - Ajnács elvesz engem, s nászéjszakánk előtt megítatom vele azt a főzetet, amit a boszorka kotyvasztott e célra és amelytől menten öbelé szeret. Tudom is, hogy mibe keverem majd neki: a mézes tea a kedvenc itala, gyanútlanul issza ki utolsó cseppig. A többit elvégzi már a mágia.
- Hős - Nem bírom hallgatni... Nem bírom elhinni...
- Kanász - De minek kell ehhez elvennie téged? Nem értem, a lötyhöz miért kell a pap?
- Suránka - Mert a jegygyűrűt is bele kell mártanom bűvös italába, erőt abból kap.
- Kanász - Hisz jegygyűrűd hordod az eljegyzés óta, mártsd bele most rögtön, s kész a kotyvalék! Holnap felhörpinti és megy az erdőnek. Tartozás fizetve, nincsen hátralék!
- (*magyarázza*) De a jegygyűrűnek akkor van csak heve, ha egy pap áldását hordozza magán. Így lesz és kész! Bírj ki ezt a néhány napot, hogy te lehess férjem végül azután!
- Hős (*lerogy*) - Mindvégig becsaptál, soha nem szeretted... Csak fizetség voltam a szemedben én...
- Vámpír - Így foszlanak szerte az emberi álmok, miket érzem fűt és csalfa remény!
- Kanász (*kétkedve*) - És mint leszek férjed, amikor már van egy? A papnak nem számít, hogyha mást szeret, attól nem fog téged kétszer férjhez adni. Nem az ő dolga, ha párok hűtlenek.
- Suránka (*mosolyogva*) - A banyának férfi egyszer kell csak, édes. Nem leszek sokáig férjes asszony én – ha megkapta tőle, mit meg akart kapni, átkos kór rág lyukat Ajnácsunk szívében.
- Kanász (*aggódva*) - Pontosan miféle kórságot emlegetsz? Biztosan özvegyé válsz majd általa? Mi van, ha a boszi csak félmunkát végez és maradsz örökre Ajnács asszonya?
- Suránka - Minden olyan férfi, akit megigézett e szutykos boszorka, végül odalesz; bűbájos szerelem bánatától hajtva üres életéről mind önként letesz.
- Hős (*fájón*) - Ó nem. ez nem lehet! Hideg szívű arám! Tényleg szenttelenül halni küldenél?
- Vámpír - Nem küldene, csupán küldött volna egykor. Barátom, ez a múlt! Arád már nem él.
- Kanász - Borzongok szavadtól, gyönyörű boszorkám! Remélem, énvelem nem itatsz ilyet!

Suránka(*nevetve*) - Hát, ha jól viselkedsz, ettől nem kell félned! Nem adlak át téged soha senkinek!

Kanász - Viszont szegény Ajnács ezt a sorsot kapja, noha maga erről még semmit se sejt.

Suránka - Eddig is, eztán is hallgatok mindarról, mit a sűrű erdő komor mélye rejt.

Suránka és a Kanász csókolózni kezdenek, a Kanász eloltja a lámpát, sötétbe merülnek, csak a Hős és a Vámpír látszik újra.

Hős (*keserűen*) - Hát most már hallgathatsz. Örökre néma vagy. De a múlt örvénye engem mélybe húz – megcsaltál, eladtál könnyedén, kacagva. Hamis álmom széttört, kínja porba zúz.

A Vámpír nyitja a száját és nyújtja a karját, hogy vigasztalóan a Hős hátára tegye kezét és mondjon valamit, de félúton döbben rá, mit csinál. Száját becsukja, kezét visszarántja mellkasához, és zavartan, hirtelen pördüléssel elfordul. A Hős semmit nem vesz észre ebből. A Vámpír megköszörüli torkát, karba fonja kezeit és korábbi könnyedségével szólal meg.

Vámpír - Minden porrá omlik végül e világon, sőt, minden világon ez a dolgok rendje. Tárgyak, testek, álmok, hit, érzelmek, vágyak: csupán pillanatok a semmibe veszve.

Hős (*felpattan*) - De miért is kellett mindezt végignéznem?! Egyszer elvesztettem már szép álmomat, most viszont emlékét tiporták a sárba! Átkozott a gyűrűd, átkozott e nap!

A Vámpír a Hős orra elé tartja a gyűrűt, úgy válaszol.

Vámpír - Gyűrűmet átkozod és a vétlen időt, vagy az igazságot, melyre fény derült? Az igazság mindig nehezen születik, fájó sebet tép, hol felszínre került. Nehéz szembenézni a csupasz tényekkel, ha az érzelmeink ellent mondanak, de sokkal nehezebb önmagunkba nézni és elfogadni az ott találtakat.

A Hős váratlanul kiragadja a gyűrűt a Vámpír kezéből, magasra tartja, arrébb lép.

Hős (*haragosan, hévvel*)- A bosszúnak éltem, vadásztam fajtádra, veszteségem üzött száz halálon át, nem bírtam meghalni, nem bírtam élni se, marcangolt az emlék, marcangolt a vád! Sziklánál szilárdabb volt a bizonyosságom, hogy emberek lelkén a jóság az úr, ám e jóság soha nem létezett talán, csak vágyódtam reá, mert hiánya szúr. Akinek sorsával magamét kötöttem volna közös láncre, lám cserben hagyott: róla is kiderült utólag a titok; fehér lelke mélyén sötétség lakott. Igazad van, Várdok! Nincs tisztán jó ember! A gonoszság trónol mindünk jellemén, tiéd hát a vérem az utolsó cseppig, de még a tizedik koponya enyém! Azt mondtad, bármelyik választható innen, és én az egyikre kíváncsi vagyok – pusztulásom előtt megnézem hát létét, tudnom kell, ki volt, mielőtt meghalok!

A Hős gyorsan odalép mellé, és mielőtt a Vámpír megakadályozhatná, megérinti a fejét a gyűrűvel. Csattanás, sötétség, a Vámpír ordítása hallatszik, minden eddiginél több, ijesztőbb hangok: sikolyok, nevetés, kiáltások, morgás, nyerítés, vijjogás, szörcsögés, lárma, össze-vissza villódzó színes fények. Hirtelen csend lesz, teljes a sötétség.

10. színdobbanás

Egy fáklyával a kezében bejön Várdok, sorra meggyújtja a fali tartókban lévő fáklyákat, majd a kezében lévő is a falra rakja. Köpenye most kívül bordó, belül fekete, hajában nincsenek ezüst csíkok. A kivilágosodó helyszín egy kriptá, két koporsóval. A két síremlék bordó dísztakaróval van letakarva, rajtuk a királyi címer. Várdok másik kezében virágcsokrok, az egyiket az egyik, a másikat a másik koporsóra helyezi, majd állva marad, kezét az utóbb lerakott virágokon és a koporsó tetején nyugtatva.

Várdok (*keserűen*) - Húgom után téged is eltemettek, drága feleségem. Elvész mindenem. Már csak lányom maradt, de a bestiától bármit teszek, féltő: meg nem védhetem. Fokhagyma, farkaró, varázslók és papok mind kevesek itt már, tehetetlenek – a szörnyeteg mindig megtalálja módját és kiszipolyoz egy újabb életet. Bárcsak tudnám, merre, hol van sötét vacca! Nyomban indulnék, hogy megküzdjek vele! De a gyáva rémlény sosem mutatkozik, a környéken sehol nem ismert neve.

A háttérben elősejlik Vérbulcsú alakja, nem lép a fénybe.

Vérbulcsú - Gyáva rémlény lennék? Bestia, szörnyeteg? A nevem Vérbulcsú, örvendek, felség!

Várdok kardja után kap, de oldalán üres a tok. Jobb híján kikapja az iménti fáklyát a tartóból.

Várdok - Nyomorult vérszipoly, te hullagyalázó! Hát számodra már a halál sem elég?!

Előbbre lép, láthatóvá válik.

Vérbulcsú - Tedd le azt a fáklyát, felesleges vele hadonásznod király, nem árthatsz nekem. Még dicső kardod sem tehet nagy kárt bennem, de bölcsen kinn hagytad, hát csevegj velem! Nem hullát gyalázni osontam be ide, hanem hogy szót váltsunk. Itt az alkalom!

Várdok (*hidegen*) - Vajon mi beszélni valóm is lehetne egy aljas gyilkossal? Mondd csak, hallgatom!

Vérbulcsú - Ugye, nem is sejtet, hogy ki voltam egykor, mielőtt a sorsom az éjbe vetett?

Várdok - Honnét sejténém én ködbe vesző múltad? Vagy talán egykoron ismerhettek?

Odasétál a koporsó másik oldalára, szembefordul Várdokkal.

Vérbulcsú - Nem, te nem ismertél. Egy voltam a sokból tömérdek férfi közt azon a napon, amelyen kimondtad ránk az ítéletet. Sírt a tengeri szél a bús hajnalon.

Várdok (*töpreng*)
(*eszébe jut*) - Síró tengeri szél, tömeges ítélet... Kalóz vagy tehát, már rémlik a neved... A fekete hajó kapitánya voltál, mely végigrabolta a vizeimet! Kikötőim népe, tengeri kalmárok, békés utazók mind rettegték jeled: fekete zászlódon arannyal kihímzett vicsorító sellőt és halálfejet.

Vérbulcsú - Úgy bizony! Kapitány voltam a Vad Sellőn, de az embereid elfogták hajóm, és legénységemre bitófa várt végül, engem meg száradni szántál egy karón.

Várdok (*kezeit széttárva*)- Rablógyilkosoknak elrettentő példa. Törvényeim szerint szabtam büntetést.

Vérbulcsú - Csakhogy én megszöktem, nem húzhattak nyársra, s megfogadtam: bosszút állok még ezért! Mindenem elvetted. Tengerek urából földönfutó lettem, ki bujkálva él, szárazföldi patkány, egy szárnalmas koldus, aki holnapjától semmit nem remél. Azaz, egy reményszál mégis maradt nekem, ebbe kapaszkodtam végig, nagy király, és a halvány sugár segített túlélnem. Tudtam, eljön napom, bosszúm rád talál! Úgy alakult sorsom, hogy hatalmat kaptam a sötét erőktől éj leple alatt. Vámpírként ébredve azonnal éreztem: eljött számomra a vágyott pillanat!

Várdok - Ezért ölted meg hát a szeretteimet, ezért borítasz rám gyászos bánatot.

Vérbulcsú - És ezért ajánlok most egy alkut, király. Lányod életét ma még megválthatod! Megfosztottál engem az összes dologtól, mely egykor számított, fontos volt nekem, cserébe megfosztlak téged mindenedtől, de választhatsz Várdok, miképpen tegyem.

Várdok - Ha az életem kell lányoméért cserébe, vedd akár azonnal, a vérem tiéd!

- Vérbulcsú (*gonoszul*) - Nem az életed kell. Halálotat kérem. Osztózz a sorsomban, kárhozatra lépj!
Rémlénynek neveztél, szörnyetegnek hívtál. Viszonzásul téged hívlak, tarts velem!
Tudd meg, mennyire más sötétben a világ és miként fagy jéggé minden érzélem!
- Várdok (*borzadva*) - Legyek vámpír eztán? Legyek olyan, mint te és gyilkoljak én is, ha éhségem űz?
Nem kérheted tőlem, hogy népem pusztítsam és mindazt, amihez a trón elve fűz!
- Vérbulcsú (*gonoszul*) - Nem kérem én tőled, a döntés kezében: vagy leányod vagy te leszel éji lény.
Óh, a kicsi gyermek sosem érne nővé és sosem érhetné szép arcát a fény!
Illetve érhetné: porrá is omlana. (*bazáriasan rikkant*) Egy kupac királylány holnap eladó!
(*szenvtelenül*) Gondold meg, de soká ne töprengj a dolgon. A kis szöke szépség vére csábító...
Ne reménykedj benne, hogy végezhetsz velem vagy utódod tőlem tán megvédeheted –
egész életére nem zárhatod őt be. Az idő velem van, mindig itt leszek!
- Várdok - Kegyetlen válaszút elé kényszerítesz sötétség torz árnya, jó irány itt nincs!
- Vérbulcsú (*keményen*) - Kegyetlen az élet, kegyetlen a halál, s kegyetlen az idő, noha ritka kincs:
egy percet kapsz rá, hogy választ adj, király! Utána lányodért késő bármi ár!
De ha igent mondasz, a hercegnő tőlem nem kell féljen többé, rá nap fénye vár.
- Várdok - Nincsen jó választás, nincsen már jó döntés. Alkudat ezennel én elfogadom,
csak egy napot kérek, hogy elbúcsúzhassak, azután léteimet kezébe adom.
- Vérbulcsú - Esküdj meg leányod életére, Várdok! Add királyi szavad, add ígéreted!
- Várdok - A szavamat adom, sorsom immár tiéd. Lányom életére esküszöm neked!
- Vérbulcsú - Azt mondják, szavadat te mindig betartod, legyen hát: adok még egyetlen napot.
Holnap este várlak az erdei úton, egyedül gyere és kardodat ne hozd!
Alkonyatkor indulj, s a százéves tölgnél kanyarodj el balra az ösvény szerint.
Óvatos légy, senki ne kövessen téged, ne sejtse kiléted, hogyha rád tekint!
- Várdok - Ott leszek holtszívű, amint azt kívánod.
- Vérbulcsú(*kacag*) - Éljenek s haljanak soká a királyok!
- Várdok - Soká vagy örökké?
- Vérbulcsú - Mindörökké, Várdok.!
- Várdok - Az idő kútjában megfűlnak az álmok.
- Vérbulcsú - Vérszín napok kelnek végtelenül egyre, hogy leáldozzanak, aztán kezdik ismét.
Az idő örvénye bárhogy kavargogjon, magunkfajta többé nem féli már mélyét.
- Várdok - Önként beleugrom, hadd húzzon le mélye.
- Vérbulcsú - Ez az ár porontyod létéért cserébe.
- Várdok - Megfizetem árát, csak kerüld őt messze!
- Vérbulcsú - Rajtad áll vagy bukik, hogy tényleg így lesz-e!

Vérbulcsú gyors mozdulattal sarkon fordul és távozik a sötétségbe, Várdok egyedül marad a teremben. Sorra eloltja a fáklyákat, majd kezében az utolsóval megáll, még egyszer a koporsókra néz.

- Várdok - Kislányunkon kívül egyetlen személy van, akit felkeresek holnap, kedvesem.
Sárkány barátomnak elmesélek mindent, illő búcsút veszek tőle a hegyen.

(haraggal) Esküszöm kötelez, kibúvó nincs többé, azt fogom hát tenni, mit ígértem én, de vámpírként első dolgom lesz átszúrni egy karót Vérbulcsú fekete szívéen!

Várdok kivonul kezében a fáklyával, sötétség marad a nyomában. Távolról hangok hallatszanak: emberek kiáltozása, sárkánybömbölés, egy kislány sikolya. A sötétben megszólal Várdok újra, immár Vámpírként.

Vámpír(dühösen) - Hogy merted, nyomorult... Nem volt jogod hozzá! Meglested múltamat, Várdok életét!

Hős (döbbenet) - Erre esküdtél hát, leányodért tetted! Feláldoztad magad, s elnyelt a sötét! Szeretett gyermeked váltottad meg ezzel, mert másképp nem tudtad őt megvédeni, nem volt más esélyed az árnyalak ellen, aki áldozatul őt szemelte ki!

Vámpír (fájón) - De hiába tettem. Egy gonosz vérszívó másnap éjjel betört a palotába, meggyilkolta lányom és két komornáját, addig nem csillapult le szomjúsága.

Hős - Vérbulcsú megszegte közös alkutokat? Piszkos kalóz maradt holt húsa mögött!

Vámpír - Nem Vérbulcsú tette, övele végeztem, miként megfogadtam a sírok között.

A Hős értetlenül néz, kezét széttárja, száját szóra nyitná, hogy kérdezzen, de a Vámpír hirtelen kitör fájdalomában és dühében.

Vámpír (ordítva) - ÉN MAGAM voltam az, én öltem meg őket! Akaratnál nagyobb volt a vér szava, eltompított bennem emléket és érzést, nem maradt semmi más, csak a vágy maga! Emberi mivoltom magam mögött hagyva, első ébredésem nem uraltam még, és elpusztítottam, mit óvni próbáltam: egyetlen gyermekem gyöngé életét! Ezt akartad tudni? Kíváncsi voltál rá? Megkaptad barátom! Örülsz, remélem?!

Hős(csendesen) - A tizedik ember jólelkű volt s igaz. Visszaadtad hitem, vissza reményem.

A Vámpír visszahököl ezt hallva, hátrébb lép. Zaklatottan nézi a Hőst, félrefordul, fejét lehajtva halkán szólal meg:

Vámpír - A tizedik ember?

Hős (bólint) - A tizedik ember. Jóság és szeretet vezérelte őt.

Vámpír(kétkedve) - Jóság és szeretet vezérelte volna?

Hős (magyarázza) - Mielőtt vámpírrá vált, még azelőtt.

Vámpír(keserűen) - A tizedik ember... Jóság és szeretet... Egy feledett élet holt fogalmai. Gratulálok, nyertél! Döföd át gyorsan szívem, oszlojanak végleg gonosz árnyai!

A Hős feláll, fogja a kardját, tétován nézi, majd hüvelyébe rakja.

Hős (fejét rázva) - Nem! Én... nem öllek meg. Lemondok díjamról! Téves eszme hajtott s gyűlölet feléd. Az egész életem egy nagy tévedés volt. Ideje megállnom, ennyi épp elég!

Vámpír (vicsorog) - Márpedig vagy megölsz vagy én végzek veled! Várdok jelleme nem az én jellemem!

Hátat fordít neki, lassan elindul.

Hős - Pedig ott van benned az, ki egykor voltál! Láttam a jóságod és nem feledem!

Vámpír (vicsorog) - Én már feledtem is! Fogd kardod, vagy véged! Harcolj életedért, mert véred veszem!

Hős - Akkor hát vedd, Várdok, nem harcolok veled. És társaiddal sem; többé nem teszem. Sajnálom sorsodat, tisztelem döntésed, csodálom erőd és bátorságodat.

Kívánom, hogy múljon fölűled az átok, szűnjön meg fejedről ez a kárhozat!

A Vámpír ráveti magát a Hősre, a kőasztalhoz sodorja, nyakába harap. Elengedi, durván a kőasztalra löki, mellé térdel.

Vámpír - Még mindig nem érted?! Nincs bennem szájalom, nincsen könyörület, nincsen kegyelem!
Csak a szomjúság van, az irányít engem, amíg forró véred cseppjeit nyelem!

A Vámpír újra a nyakához hajol, a Hős elővonja kardját és utolsó erejével beledöfi. A Vámpír a karddal a mellében hátrahajol a Hős nyakától, térdeltében leereszkedik és lábaira ül.

Hős (*rekedten*) - Nehéz szembenézni a csupaszn tényekkel, ha az érzelmeink ellent mondanak.

Vámpír(*rekedten*) - De sokkal nehezebb önmagunkba nézni és elfogadni az ott találtakat.

Hős - Minden porrá omlik végül e világon, sőt, minden világon ez a dolgok rendje.

Vámpír - Tárgyak, testek, álmok, hit, érzelmek, vágyak: csupán pillanatok a semmibe veszve.

Hős - Soká vagy örökké?

Vámpír (*elhalón*) - Mindörökké, Ajnács!

Hős (*elhalón*) - Várnak ránk odafenn már az istenek.

Vámpír (*elhalón*) - Talán tényleg várnak, talán nincsenek is. De akárhogy legyen, ezúttal megyek!

Nekik is, a színdarabnak is

VÉGE